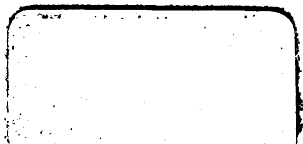

3 3433 07577646 2

JOHANNES V. JENSEN

SINGAPORE NOVELLER

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCCVII

iction!

SINGAPORENOVELLER

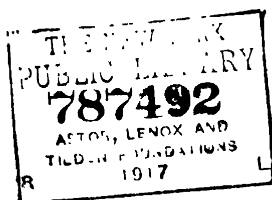
JOHANNES V. JENSEN

SINGAPORE NOVELLER

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCCVII

PUBLISHED NOVEMBER 13.

FORLAGSTRYKKERIET — KØBENHAVN

KULIEN

ARABELLA

MODEREN

KULIEN

Han hed saadan noget som et Host, et Nys og et Spyt og var Rickshawkuli, Droskehest, i Singapore.

Personbefordringen i denne By saavel som ellers overalt i Østen besørges ved Hjælp af Rickshaws, lette tohjulede Vogne, mellem hvis Stænger der løber en Kineser. Der skal være over en halv Snes Tusinde af disse Befordringer i Singapore.

Rickshawkulien staar lavt, ikke meget over Hovdyret, hvis Bestilling han har overtaget; mange af dem har næppe lært at tale men hjælper sig i deres Næringsvej med nogle faa letfattelige Gebærder, forstaar Forskellen paa Højre og Venstre, i det mindste naar man hjælper til med en Stok; de lader sig sætte i Gang og stoppe ved Tilraab og

har iøvrigt ikke Brug for Aandsevner. Og dog siger man, at der er faa af de stenrige kinesiske Købmænd i Singapore, der ikke oprindeligt begyndte som umælende Dragere.

Vejen er den, at man lejer en Rickshaw, naar man efter at være bleven trængt ud af det uhyre Befolkningspres hjemme i Kina er udvandret Syd paa med en eller anden Djunk og er gaaet i Land i Singapore, og naar man har løbet med Køretøjet nogle Maaneder, erhverver man det og løber igen, til man kan købe et til, som man lejer ud til en anden Begynder, og det ender med, at man bliver Vognmand og Kapitalist, Aagerkarl, Ejer af et Spillehus og en Opiumshule, Skibsreder og Millionær, hvorpaa man enten som en from Søn af Himlen rejser tilbage til Kina, Gravenes Land, eller bliver en Frafalden, der med amerikanske Støvler paa Fødderne og rund engelsk Filthat paa det piskprydede Hoved kører i Landauer

med avstralske Fuldblodsheste for og gnider sig forsigtigt opad Snoren paa Væddeløbsbanen, udenfor den, mens de hvidklædte og kolde Englændere bevæger sig indenfor paa Plænen og næppe synes at vide, at den gule Pengefyrste forelsket og hadefuld stirrer ind efter dem og aldrig tilgiver, aldrig glemmer, at disse Hvide, som han ser dybt ned paa, ikke nogensinde slipper ham ind som deres Ligemand — saadan er Vejen.

Hoang Tchin Fo havde ogsaa set den for sig en Gang, ja han havde, en Gang for tyve Singaporesomre, det vil sige en Evighed, siden. Men det var bleven ved Vejen, aldrig andet end Vejen, indtil Hoang Tchin Fo havde glemt sig selv og sit Maal, indtil han var bleven det ældste Væsen i Verden, indtil han løbende var bleven et gammelt Skelet, der gjorde smaa Skridt men dog løb, som en stivnet, værkende Krikke, der ømmer sig over Bunden. Aa, han havde travet, ja, han havde løbet, løbet, løbet

i Tusinde Aar, til hans nøgne Fødder var bleven ét med det okkerrøde Støv paa Vejene i Singapore, og endnu travede han, uden saa meget som at eje den lasede Rickshaw, hvori han drog Fremmeddjævlene med de blaa, stenhaarde Øjne saa fra „ofis" og til „shaw-shaw", hvilket betyder Mad og altsaa Hotel, saa ned i Malay Street og saa til Bukit Tima, en halv Dags Vej i Hurtigløb under Tropesolen i 33 Graders fugtig Varme, til han var som trukken op af en Sig og Lændeklædet skyllede af Sved, saa til Vandværket og saa til Botanisk Have, Hurtigløb, *kanan* og *kiri*... og saa maatte han endda ved hveranden Tur udgyde Strømme af kunstige Taarer for at faa sin Betaling, fem eller ti meksikanske Cents, af den blege Satan af en Rejsende fra et eller andet Ildskib i Havnen, han havde slæbt rundt; eller han maatte redde sig ved Flugt, naar den hvide Guddom greb ham i Optrækkeri og svang Spanskrøret mod

hans blottede Skulderblade ... Aa ja, og dertil kom det værste, at han maatte slaas som en Druknende for hver Tur han overhovedet fik, slaas med sine egne, de andre Kulier, der blev flere og flere og altid yngre, nye Folk fra Kina, lutter unge Atleter nu, hvis Sprog han daarlig nok forstod, og som altid svingede frem foran ham og tog Rovet lige for hans Øjne ... for han var jo gammel, vist saa, han havde løbet sig gennem sin Ungdom og sine stærke Aar og travede nu dunkelt hen for sig, var vel bleven gammel, Hoang Tchin Fo, gammel ja. Havde han ikke i de senere Tider set, var det ikke meget længe siden han havde set det paa de hvide Mænds ubarmhjertige Øjne, at han var tilovers; de gled over ham og søgte i Gruppen af tilstormende Kulier efter den Stærkeste, det bedste Par Køller af Ben ... h a m saá de aldrig mere; eller fik de Øje paa ham, opholdt de sig ved det grønne, aabne Saar, han havde

ned langs Skinnebenet, og valgte en anden, hvad der ikke var noget at sige til, skønt Saaret ikke hindrede ham i at hinke ... Hoang Tchin Fo sidder i hele Dage paa sine Vognstænger og venter under Akacietræerne udenfor Hotellerne, han trækker Gaderne rundt, op og ned langs Havnen, støver ud omkring paa Øen, milevidt, og faar ingen og søger ind i Byen igen, kører langs alle Fortove og ser Folk i Øjnene og prajer Alverden ... *Sa* ... *Sa* ... og oftere og oftere hænder det Hoang Tchin Fo, at Frelsen først indfinder sig henad Aften efter Lukketid i Form af et Par Gule som han selv, der splejser til at sidde to fra Kontoret i en Rickshaw og kender Taksten, stol paa det, men kræver Hurtigløb, og som tidt efter en Times Kørsel affinder sig med Trækdyret i en mørk Allé med et Spark fra hver og ikke én Cent. Aa ja, Folk der selv har været Kulier. Aa ja ... men Hoang Tchin Fo, den hjemløse, sover

den Nat under Voksduget paa sin Rickshaw uden at have mættet sig med det Pund kogt Ris, der er den gamle Mands eneste Fornødenhed ... saadan ser det ud for ham.

Og dog haaber han, endnu lever han i Drømmen om selv en Gang at sætte sig op i Rickshawen og betragte den svedige Ryg paa Kulien, der traver mellem Stængerne ... og sparke ham, sprænge ham, snyde ham for Betalingen; for denne Drøms Skyld holder han sig oppe.

Hans Liv er ikke helt uden Glæder. Skæbnen er ham nu og da naadig. Som idag, da han har haft et Held med sig, hvoraf han endnu føler Sødmen. Hoang Tchin Fo sidder udenfor Hotel de l'Europe og venter paa, at de Hvide skal komme ud fra *Tiffin*, og han er ligesom lidt glad og trøstig til Mode. Han sidder og ryger, har tjent et Par Skilling og under sig en Forfriskning, han har faaet Messingpiben frem og spreder en Stank

om sig som af brændt Lim, det er en skrap Blanding, han ryger, halvt „Tobak“ og halvt Harpiks, og mens han gouterer den, sidder han og gennemlever sit Held i Mindet. Jo, det var om Formiddagen nede ved Havnen, da Passagererne fra en nylig ankommen Damper gik i Land — ikke at han sikrede sig en Prise, nej, han fik ingen, men han havde haft Lykke til at rende sin ene spidse Vognstang ind mellem Ribbenene paa Ling Chang og spolere den smukke Knøs temmelig alvorligt. Der var det sædvanlige Haandgemæng af Kulier, som stormede sammen for at faa Bid, og i dette Postyr havde Hoang Tchin Fo set sit Snit til at ramme Ling Chang. Og han var rømmet uskadt derfra, for Ling Chang besvimede jo straks — han fik det i Hjertekulen og med god Vilje — og hvad ragede det de andre. Ah, det var nu dejligt. Hoang Tchin Fo stoppede Piben igen og gav med Velbehag de to, tre Drag fra sig, Pibens

lillebitte Hoved rummede. Det lugtede som Røgen fra en indebrændt Kreaturbesætning, meget sødt og kraftigt. Forhaabentlig var Ling Chang endnu ikke kommen over det; han led nok frygteligt, det gør skam av at faa den spidse Ende af en Vognstang ind paa Hjertestedet; man kan dø af det, og det har man godt af.

Ling Chang var en ung ravfarvet Kleppert, lige frisk kommen fra Kina, som plagede Hoang Tchin Fo mere end almindeligt. De Hvide fik straks Kig paa denne Kuli, der lignede en asiatisk Gud, dyppet i Safran, og som gik for Rickshawen ikke i Løb men i høje svævende Spring som et Hjortedyr om Foraaret; Rickshawens Hjul malede efter ham i Støvskyerne som to Sole. Han var en Løber, der fik en anden en bagved til at græde, naar et Selskab af Hvide tog flere Vogne og kørte i Række; Ling Chang saá sig ikke tilbage; vilde de med, saa ikke slaa Knuder paa Stor-

tæerne! Den Svinedreng ventede paa ingen. Og han var allestedsnærværende, overalt tonede han op med sin funklende Rickshaw, som han selv ejede og desaarsag holdt ren, overalt svang han frem foran de andre, eller Fremmeddjævlen udspejdede ham langt borte og kunde ligefrem ikke se nogen anden end ham. Der fik han saa Læs, altid smilende og med sin tykke Fletning sat renligt op paa et nys raget Hoved som en Krone af Ibenholt, altid blank i Skindet og med et Pust af Blomsterte ud af Halsen, altid med rolige Sider, for Vejret lod sig jo ikke klemme ud af den Guldkrop ... Ah, før altsaa nu i Formiddags, da han tumlede for en Vognstang, som var nysgerrig efter at se hans indvendige Dele. Tjip! Det Skrup mattede ham, det gav ham heldigvis en Forsmag paa, hvad det er at kende Bly i Fodballerne som en anden en, der var gammel, Hoang Tchin Fo, der blev jo længere jo tungere, jo mere der gik Svind

paa ham, men som ogsaa i de unge Dage, da han kom fra Kina, havde været en Flyver med et privilegeret Forspring.

Hoang Tchin Fo strøg sig nedad sin nøgne Brystkasse, der mødte hans benede Fingre som et sammensunkent Stakit; det var en egen Art Musik, han lokkede ud ved den Berøring, en stum Knokkelakkord, der stemte ham hæslig i Sjælen; han saá paa sine Laar, som Tiden og Trældommen og Troperne havde plyndret, saa at det var lige han kendte dem; han rørte paa sine Tæer, der var som ædte af Vejene ... jo det var ham endnu, men hvor længe?

De hvide Fremmede begyndte at komme ud fra Hotellet, fulde lige til Drøvlen af Mad og Kulsyredrikke, som peb dem ud af Næsen. Nogle af dem blev gaaende paa Terrassen og saá paa Spanskrørsstokke med Sølvknap, som en Armenier havde Udsalg af, andre kom med fyrstelig Dvælen paa hvert Trin ned ad Trappen og stod og saá frem for sig med Isøjnene inde fra Skyggen af de dybe Tropehjælme ... *Sa* ... *Sa* ... endelig var Chancen der, som Hoang Tchin Fo havde ventet paa saa længe, at han havde ladet alle andre Lejligheder gaa fra sig; han svingede feberivrig op for Trappen, vendte Voksdugssiden opad paa Agestolens Hynde og gav den et indbydende Strøg med sin gamle modbydelige Svedklud, se, ikke et Støvgran,

Kære, og Hoang Tchin Fo var i et Straal over hele Hovedet, steppede fyrigt paa de stive Skanker som en Ganger, der beskraber Jorden og længes efter Galoppen ... denne Tur var ham jo sikker, han havde siddet i tre Timer blot for at være den allerførste i Rækken af Rickshaws udenfor Hotellet ... *Sa* ... *Sa* ...

Aa nej, saa hændte det fortvivlede, at ikke en eneste af Fremmeddjævlene vilde have ham. Han var først, uden Tvivl, han havde Ret til Tur, men naar de nu vinkede det gamle, fule Skrog afvejen og pegede ud i Viften af vrinskende Kulier bagved ham efter kønnere og stærkere Folk, hvad var der saa at gøre, hvad var der saa at gøre? Fo prøvede at vende Lykken med det Gode, han smilede til de hvide Djævle da saa sødeligt, saa stjerneblidt, han aabnede sit Hoved som en Klump Knaldgummi og lod se nogle raadne Tandbrokker i Hullet, han foldede Øjnene helt væk og

lod Ørene skride op og ned af bar hundsk Underdanighed, han krøb saa saare, hviskede, hviskede som i dybeste Hemmelighedsfuldhed ... *Sa* ... *Sa* ... men Nej, de kunde ikke bruge ham, de gik forbi ham, og den ene Rickshaw efter den anden bagved fik Last og rullede af.

Fo gjorde et eneste svagt, ildesindet Forsøg paa at møde for en af de Hvide med Vognstængerne og forhindre ham fra at gaa udenom, men da troede hans hvidklædte Majestæt jo næppe sine egne Øjne, da flunkede det i den lodrette Sol af Spanskrør, og Hoang Tchin Fo veg Pladsen krumknæet af Frygt og med den tomme Rickshaw raslende efter sig. Det var forbi.

Det var forbi. Fo luskede op ad Gaden, midtad, i det luende Solskin, der fyldte Rummet mellem Husene og gjorde alt hvidt og uvirkeligt, dirrende usynligt som en blændende Digel; han gik et langt Stykke, krogrygget, udslukt af Skuffelse. Saa holdt han stille, vendte Hovedet bedrøvet og saá sig tilbage, satte sig igen i Bevægelse med Hagen ned paa Brystet, og nu kom Graaden. Han svang kraftesløs i Stængerne, Rickshawen fulgte hans Bevægelser, akavet men troligt som en elendig Vogn, der vil trøste sin Herre. Fo svajede som en fuld Mand op ad Gaden og udgræd sit skoldede Hjerte.

Som altid naar han græd, blev han sulten, og det frelste ham. Han var kommen op i Kineserkvarteret, og der købte han sig for sin sidste Kobber-

skilling en halv Alen grøn Sukkerrør. Han satte sig ned paa sin Vogn og begyndte at stange sig i Mundkrogen med Sukkerrøret, aad det fra Enden af som et Faar, der gnaver Kaalstok, sad med tomme Træk og forgrædte visnede Øjne og tyggede, som vilde han opæde Alverden. Da Saften begyndte at smage, fik han igen vaade Øjne, og en Hulken rystede hans Bryst, men saa gav han sig hen og spiste taknemligt, faldt i Ro og begyndte sørgmodigt at tænke, mens Sukkerrørsstokken blev kortere og kortere uden dog at skride længere ind, ganske som hans ødelagte Liv.

Hvorfor havde Fo ikke haft Held med sig, hvad var Grunden til, at netop han skulde blive alene tilbage paa Vejen af det Hold, der for tyve Aar siden kom fra Kina og stak i Rend og tjente sig op? Hvorfor ejede han den Dag idag intet, ikke en Gang Husly, hvorfor var han langsomt men uafvendeligt bleven Numer 2 og saa Numer 3 og nu Numer

Sidst i sit Livs Kapløb paa Singaporevejenes røde Ørken? Aa, vel af samme Grund som han nu sad her og græd over Sukkerrørets Velsmag, rystet helt ind i Sjælen af Tak over den Rigdom og Gavmildhed Sukkerstokkens Marv gemte, den Skat den lagde i hans Haand, i Stedet for at slænge den til Svinene og rejse sig og brøle *shaw shaw* udenfor de Riges Døre, til man saa ham ned i Halsen og frygtede for Smitte af ham og slap ham ind som Parthaver i et Bordel! Fo havde aldrig kunnet lære det. Han egnede sig ikke for Overklassen, han var et Følelsesmenneske. Ja, der stak det, han havde Hjerte, lod altid sine Følelser løbe af med sig. Dette formaaede Fo naturligvis ikke ved Selvtænkning at gøre sig klart, men Meningen heraf foresvævede ham som en uoprettelig Sorg over, at han ikke havde haft Evnen eller Viljen til at sjofle Folk og sætte sig op at ride paa dem, aldrig saa saare de var svage nok til at vise

ham Venlighed. Saadan kom andre Kinesere ovenpaa. Fo kunde ikke, det var hans Ulykke. Han havde ligesom for megen Smag. Han elskede at nyde, og at nyde i Øjeblikket er for dyrt. Beherske sig og gemme til siden forstod han ikke. Som nu i Formiddags, da han skamferede Ling Chang, det var jo at lade Hjertet løbe af med sig, det var en Inderlighed, hvis Følger han ikke beregnede. Han skulde jo som ædruelig Kineser have listet sig til at stikke Gifttanden af en Kobra i hans Hatterem og overladt ham selv at rive sig paa den, eller han skulde have gjort ham Tjenester i Aarevis for saa at opleve den Stund, da han kunde puffe ham i en Brønd. Men Hjertet løb som sagt af med Fo; saadan var det og saadan blev det. Fo var et Nydelsesmenneske, det isolerede ham, det holdt ham i Fattigdom. Han var en Spiser og en Beskuer, elskede Livet i den lille Stil. I tidligere Tider havde han ogsaa været lykkelig, altfor

glad ved Ingenting, han havde mangen god Gang følt sig som en Gud i Nøjsomhed; ved saadanne Lejligheder var det de andre distancerede ham. I de gode Aar, da der endnu var Hurtigløb af Gavn i ham, saa at han tjente godt, havde han heller ikke været saa ene og husvild som nu; da havde han et Hul, som han kunde lukke til efter sig, i en af de store Kineserkuber i South Bridge Street, og her modtoges han hver Aften af en tam And, der i mange Aar var hans Lykke, indtil ogsaa her hans Hjertelighed gjorde ham ene, idet han en Gang i øm Galskab vred Halsen om paa den.

Siden havde Fo været ene. Og nu var han gammel og led Nød.

Men Sukkerrøret smagte dog af Jordens Overflødighed, og for denne Gang var han mæt. Solens Brand kendtes ikke saa meget som en Plage mere, nu da det ulmede af Næring i hans Aarer; den føltes som det den var, Varme i god Tro skønt for meget deraf. Jaja. Man

fik vel leve. I alt Fald saa længe, til man havde tjent til Kisten.

Fo hankede op i Rickshawen og begav sig videre, han ræbede ret fattet, den sidste Flis af Sukkerrøret stak ham endnu behageligt i Mundkrogen. Han tænkte det var bedst at trække op ad Botanisk Have til; kanske blev der en eller anden hvid Fremmed at køre ned til Byen. Hvem véd, maaske en flink, elskværdig Person, som der dog ogsaa var en og anden af. Saa gjaldt det om ikke at være glad for ham og skaane ham men tværtimod forlange den firedobbelte Takst og staa brøsigt paa sin Ret eller græde lange Krokodilletaarer, alt efter Omstændighederne, til Fjoget hoppede paa den.

Endnu lod ens Karakter sig dog vel redde. Og saa altid saadan herefter.

Fo trak op ad den stejle Vej forbi Isværket og videre op imod Haverne, hvor Evropæernes fornemme Bungalows laa mellem Palmer og Mangotræer.

Et Sted til Højre for Vejen var Terrænet ikke bebygget, og her lige ved Grøften voksede der et enligt Kæmpetræ, i hvis Skygge der gerne plejede at ligge en Gruppe hvilende Rickshawkulier. Det gjorde der ogsaa idag. Nogle sad og spiste hos en omvandrende kinesisk Restavratør, smaa Billinger Kød i Cayenne sat paa Pølsepinde og ristet gloende hede paa Stedet, raadne Tørfisk og hvad andet lækkert Manden havde; en sad med Øjnene lukket i af Velvære hos den ambulante Barber og blev plejet dybt inde i Øregangen med en lang tynd

Ske. Andre røg eller laa og sov med Hovedet inde i Rickshawen og Benene udenfor; der var almindelig Rekreation over hele Linjen. Ude i Solstegen midt paa Vejen gik et Par sortebrune Hinduer og hakkede gennem Støvet ned i den haarde Grusbelægning. Et Stykke længere nede ad Vejen promenerede en malajisk Politibetjent sin Værdighed i Khakiuniform med Distinktioner og nøgne stikkelhaarede Lægge samt Sabel. Ellers stille i Middagsheden.

Ingen skænkede Fo Opmærksomhed, idet han passerede det gæstfri Træ, og dog skjulte han forlegen sine Øjne, fordi han vidste, at han var pengesøde og ikke kunde deltáge i noget godt der under Træet, selv om han vilde. Han luntede forbi og gjorde sig saa lidt iøjnefaldende som muligt.

Da hører han et Brag i en Rickshaw og ser idet han vender Hovedet en Kuli der har ligget og blundet springe op saa det knager i Stængerne og fare ud

paa Vejen efter ham ... høje jordvindende Spring ... det er Ling Chang!

Aa, han havde altsaa ikke faaet sin Bekomst, han var forfærdeligt levende...

Kvask...

Ling Chang greb i flyvende Løb Fo ved Pisken, den tynde graa Pisk der var lagt sammen i en Kringle paa Baghovedet, og huggede ham i et eneste voldsomt Sving med Ansigtet ned i Vejen, saa det tykke Støv sprøjtede op. Den gamle Pyramidekurv Fo havde paa Hovedet røg langt hen, Rickshawen faldt sammen med brækkede Stænger ... og mens Ling Chang nu med begge Knæ masede Fo's Ansigt ned i Vejen, lod han det hagle med Næveslag over hans nøgne Hals og Krop, slog med den utrolige eksplosive Fart, Ungdommen lægger i sin Ondskab ... tju, tju, tju ... og han var snar i Tanken nok til ikke at slaa hvor som helst, han fandt hen, hvor det sved og hvor det trængte ind ...

Overfaldet var gaaet for sig som et

Lyn. Men de andre Kulier henne under Træet besindede sig hurtigt, saá at her fik en Kollega Høvl og at det var en Stakkel, som ikke kunde forsvare sig ... frit Slag her, Manne, og i næste Nu ligger der lige saa mange hen over Ruinerne af Rickshawen og Fo som der kan være og tærsker løs paa den Faldne, saa Spyttet stinter dem fra Tænderne ... tss ... tss ... mens Resten af Sværmen stiller sig op og ser til og sandelig ikke morer sig daarligst. Oh, de kløer sig paa Armene og staar som paa Gløder og gotter sig, det er dem en meget finere djævelsk Lyst at se til end selv at tæve løs. Men Barberen flyver fra sit Arbejde, snapper Bambusaaget, han bærer sin vandrende Butik paa, og kommer og lader den fire Tommer tykke Stang falde med et hult Bump paa Fo's Hæl, der stikker ud under Sværmen ovenpaa ham. Han hæver den anden Gang til Slag og skal lige lade den suse ned, da han pludselig smider den og uden at

lade sig mærke med noget flygter om bag det store Træ; han har set Betjenten komme! Ja, den malajiske Panser er paa Vej ned mod Opløbet i Firspring og med dragen Sabel, ude af sig selv af Myndighed. Han falder ind midt i Sværmen som en Bombe — smit, smat — flade Slag af Klingen paa de nøgne Rygstykker, mens han raaber op med Øvrighedens foragtfulde Stemme og Kulisværmen under høj fejg Graad spreder sig flygtende til alle Sider ... og saa er det hele ovre.

Malajen staar tilbage paa Vejen med seks Kulier, som han har nappet ved Piskene. Det er seks af dem, der stod og saá til og for saa vidt var uskyldige; den onde Samvittighed laante ikke dem Vinger som de Skyldige, og derfor blev de fanget. Tro ikke, at Ling Chang var imellem dem; han benede af i det Fjerne som en Hjort, vælig og fri. Men selv om de egentlige Overtrædere slap fri, hvad saa, hvem kender den ene Kineser

fra den anden, og Tugthuset har de alle fortjent. Malajen binder de seks Haarender sammen, ikke uden Tegn paa personlig Væmmelse ved at berøre det skidne Kryb, men han er en Embedsperson og maa — og nu kan de ikke undløbe (for hvordan skulde seks Kinesere kunne blive enige om at rende i én og samme Retning?) og nu til Stationen! I Svin!

Fo, der ligger mørbanket og bevidstløs paa Vejen, skænker Malajen næppe et Øjekast; hvad vedkommer det blødende Dyr ham? Kulien dér er altsaa skændig myrdet, og Retten, som skal have sin Gang, bestaar naturligvis i at fure de seks Misdædere paa Stationen. *Pegi*, af Sted med Jer ... *lekas*, og det lidt villigt!

Nede paa Orchard Road, hvor den fine Verden kører i Travervogne, blev man ti Minutter efter Vidne til det ikke ualmindelige Syn af et Knippe Kinesere, bunden sammen ved Piskene og alle op-

løst i Taarer, der af en bydende og foragtmættet Malajbetjent blev ført af Sted til Spjældet. Igen et halvt Dusin gule Banditter, som naturligvis ingen Ting havde gjort; det havde de Asener jo aldrig!

Da Guvernementets Ligvogn en Time efter indfandt sig paa Aastedet for at hente Ofret, var Fo forsvunden og havde efterladt sig en Blodpøl paa Vejen samt Stumperne af Rickshawen, der var bleven kylet ned i Grøften. Om han var kommen til sig selv igen, eller om en af de hemmelige kinesiske Foreninger havde skaffet Liget af Vejen, det var et af de Spørgsmaal, der fik Haaret til at graane paa de engelske Embedsmænds Hoved, der staar for Justitsen i Singapore. Nu var der jo ikke andet for end at give de seks Mordere fri! Af den Slags umulige Legen Blindebuk med de Kulørte havde Retten mange Prøver.

Ikke en Uge efter forefaldt der et nyt Mord mellem Kineserne; denne Gang fik Loven lagt Haand paa Liget, hvorimod der ingen direkte Spor var af Gerningsmændene; ejendommeligt for de kinesiske Forbrydelser er, at der gerne er mange om et Drab.

Dette nye var af en særlig uhyggelig Beskaffenhed. Det var en ung Rickshawkuli, der var bleven myrdet i sit Logis i South Bridge Street, og en for saa vidt Navnløs som han hed Ling Chang og ellers var en Gul blandt andre Gule. Han blev funden en Morgen med overskaaren Hals, død som en Stolpe. Det fæle ved Mordet var, at den Døde var lemlæstet paa en svinagtig Maade, idet Næsen og Ørene var skaaren af og begge Øjne kradset ud. Nogle

Penge, som man vidste han havde og sov paa om Natten, var borte. Nuvel, et Par indfødte Detektiver blev sluppen ud i Kineserbefolkningen, og allerede Dagen efter vendte de tilbage med Hoang Tchin Fo, som blev overbevist om Ugerningen og hængt.

Det var ham, der havde dræbt Ling Chang; her optraadte Retfærdigheden for en Gangs Skyld seende.

Mistanken faldt øjeblikkelig paa Fo, fordi han Dagen efter Mordet blev antruffen som ferierende Levemand, medens alle andre Kulier trællede for Dagens Ret Ris. Ja, Fo faldt for sin Natur, sin ureflekterede Lyst til at nyde Øjeblikket. I Stedet for at grave Rovet ned indtil videre og siden naar Sagen var glemt købe en Andel i et durabelt Foretagende, en Opiumskro eller en Importforretning af Piger, gik han lige ud i Solskinnet og beredte sig en Svir efter sit Hjerte. Man fandt ham paa en Græsmark i Byens Udkant ved Siden af en

Kilde, der vældede ud af Skraaningen og gav Fugtighed og Svaling. Ikke langt borte stod det taarnhøje Skovbryn af en Lund med vældige Gummitræer, en Rest af Øens Urskov, som af en eller anden Grund var bleven staaende, og fra den hældende Mark kunde man se ud over Singaporestrædets grønne Bølger og de mange smaa skovklædte Øer, der laa under Dampatmosfæren som hvidblaa Taageverdener.

Fo manglede ikke Kineserens Sans for Landskab. Han havde i mange Aar haft Kig paa Stedet, havde før trukket sig tilbage til Kilden og nydt at sidde der lidt. Om Aftenen var her godt, naar Oksefrøen gav Brøl af sig nede fra hvor Kilden tabte sig i en Sump, og Tusmørket oppe om Kæmpetræernes Kroner rørte sig af flyvende Hunde. Saa svedte Græsset og Mimoserne, og den tykke Natluft fraadede over af Dunst, mættet som den var af Duggen, Tropevæksternes Grøde og den krydrede Røg fra Baalene af

Løv og Affald, der ulmede ved alle Veje nede i Byen. Fra Trægruppen nærved kom den søde og svangre Skovluft i Bølger som Dyner af Vellugt, Alnaturen udstraalede Kamfer som Huden paa Mørkets brunstige Guder.

Planter og Træer skifter som bekendt Aandedræt om Natten, kvæler i Stedet for at nære; Naturmennesker der ikke véd det føler det stærkere, de lugter sig ind i den farlige Hemmelighed, de er med i Kogleriet. Fo kendte det, han havde siddet og drukket Mørkets Narkose med sine Næsebor, der syntes at staa paa Gab for det samme, han havde set Nattens uhyre Fabeldyr. Fo røg ikke Opium, saa nøgtern var han jo ikke at han behøvede det; han ejede Kilden, Jordens eget Drømmeskød.

Og her fangede de ham jo ogsaa. Fo havde gjort sig det saa behageligt som det laa indenfor hans Fantasi at ønske sig for Ling Changs Spareskillinger. Han havde købt en Bambusparasol, hvor-

under han aandede Skygge som i et Pavlun, en tyk Pose Tobak blandet med pulveriseret Lak, en ordentlig Vandpibe af Tin med Konfutses Guldsprog paa Beholderen, Dyvelsdræk til at smøre sine Vunder med og saa naturligvis en hel Del Mad, Ris, Te, Annanas og Karameller med Nøddekærner indeni. Fo kogte sig selv en Potte Vand paa et lille Baal i Græsset, gik og nussede som en gammel Bedstefader, der er bleven Barn igen og selv vil gøre al Ting.

Foraaret var vendt tilbage i hans Hjerte ... ja med Sang og Fuglelyd, for det var jo det vidunderlige, at han havde faaet en Fugl igen. Midt i det saftige Græs ved Kanten af Kilden stod et Fuglebur, et kostbart, dejligt, splinternyt Bur af hvidt Staaltraad med Hank, Ædekar og det hele, og heri sad paa sin fine Pind en smuk Sanger og nippede klogt til Græsstraaene, der slap gennem Tremmerne ind til den. Den var saa glad for at komme ud i det

Fri, den lagde Hovedet paa Siden og saá op i Himlen, lyttede, gjorde sig stor i sine Fjer ... endnu tav den forstummet over Græssets og Kildens Under, men siden naar den havde lært at stole derpaa, vilde Sødmen vælde af dens Strube.

Fo gik fra og til, syslende med sin Ild og sine Tanker, men ikke et Nu var Fuglen ude af hans Opmærksomhed. Han kendte sit Hjerte igen i den.

Da Fo havde faaet Teen færdig, satte han sig ned paa Hug og nød den, holdt den op under Næsen og indsnusede Duften ligesaa meget som han drak. Han fyldte Koppen med Ris, som han havde kogt, hældte den over med Te og lod Dampen bølge sig om Øjnene, medens han med Spisepindene skovlede Risen ind i Munden. Ind imellem røg han et Par Drag af den gode Tobak, der smagte som Lysetande, rent ypperlig, og medens han stadig havde et Øje paa sin Fugl, gik det igennem ham som noget

der fjernede sig men forblev evigt nær: dette igaar Nat, da Ragekniven løste op for hans Uven, og den kogende Blodstraale stødte ham paa Benene i Mørket som Snuden af en Hund, der tigger for sin Herre. Han løb, det Svin, som en Tønde, Spundset er slaaet ud af. Bagefter havde Fo badet sig i Kilden.

Hen paa Eftermiddagen, just som Fo vaagnede af en Blund under Solskærmen, indfandt de to Næsvise sig og begyndte at tage ham i Forhør om hvorfra han havde alle disse Herligheder. Fo stindede sit visne Kadaver og fortalte et Eventyr om hvordan han havde fundet en Pengeseddel i Telegraph Street. Da de nævnte Ling Chang, grinte han uskyldigt, kendte ham ikke. Men de satte ham fast paa Mistanke, og faa Timer efter var han fældet.

Det var igen Følelsen, Fo faldt som et Offer for.

Omhyggeligt indbundet i hans Lændeklæde fandt man nemlig Ling Changs Øjne og øvrige manglende Ansigtsdele.

Disse Ting havde Fo i et sentimentalt Lune taget til sig, for at Ling Chang ikke skulde se for køn ud i sin nye Tilværelse hinsides.

ARABELLA

Synderen i denne Fortælling satte sit Navn til, det skal derfor ikke røbes. Hans Nationalitet kan det ogsaa være det samme med, ingen spurgte om den. Blot fordi han maa have et Navn at kendes paa, kan han her hedde Richard; det Lag hvori han tabte sig var desuden netop Fornavnenes glade og farlige Underverden. Hans Karakter vil tale for sig selv, nøgen som paa Dommens Dag, i følgende ubesmykkede Hverdagshistorie, der begynder og ender i Singapore.

Hvis man skildrer hans Kaste, skildrer man ham selv uden at gaa ham for nær; han var Styrmand. Han kom paa regelmæssig Maade i Land i Singapore, hvor han skulde over i en ny Baad, der gik i oversøisk Fart. Paa Selskabets

Kontor, hvor han fremstillede sig bramfri og med barske Lader, som det anstaar sig en Sømand, meddelte man ham, at hans Skib ikke vilde lægge ind før om otte Dage; imidlertid fik han et Hotel anvist med Dagpenge og kunde saa gaa og være Luft, til der blev Brug for ham igen. Hermed stod Richard foran en Uges Landlov, den største Ferie hans Tilværelse havde budt ham, siden han blev voksen. Han bar den som en pæn Mand de første to Dage, den tredje laa han hen forgræmmet som en syg Hund af uhyre Kedsomhed, den fjerde gravede han tænderskærende Tomahawken op og gik ud paa Svir, vakte den store Brandstorm i Singapore.

Byen fornærmede ham. At den fine Ende, Direktørerne og Købmændene der legede *society* sammen med de britiske Spidser i Kolonien, at denne Ring ingenlunde aabnede sig for en Person af Richards tjenende Rang, vidste han godt; han fandt det i sit Hjertes Hjerte ret

naturligt, skønt han gengældte Klassehovmodet med blodskudt Foragt. De var s'gu dejlige, disse omtrent højvelbaarne Skibsekviperingshandlere, der i tillært Agtelse for sig selv trak i Kjole til Middag i 30 Graders Varme ... *hav, hav* — Richard vrinskede ad dem, kunde som simpel Sømand undvære dem, Farvel, de Herrer. De Næstbedste af det hvide Selskab i Byen, de unge *clerks* og Kontorfolk, lige netop akcepterede ham, men fra dem trak Richard sig selv tilbage efter at have været sammen med nogle Stykker en Aften. De tirrede ham, han kunde ikke afholde sig fra at røre paa Hovedet ad dem i Haan og Medynk ved Betragtning af deres bløde Fingre og hele Kraftesløshed — Æblegrød! Nogle af dem eftergjorde deres Chefers pengefyrstelige Væsen, halvt Butiksimødekommenhed og halvt taabelig Nedladenhed, andre skulde te sig i Karlfolks Stil ved Skidenhed i Munden; ingen af Delene huede Richard. Men

hvad der plagede ham mest var Evropæernes ustandselige og henrykte Snak om Pladsens Fremmedartethed, Singapore, Singapore, Troperne og de kulørte Racer, alle disse Vidundere, som ingen selv vilde høre om, men alle diskede op med som herlige Privatejendomme — de kunde sidde i Timevis og fortælle i Synet paa hinanden. Ikke at Richard var et kultiveret Menneske, men han levede sit Liv paa Rejser og udstod ikke lokal Snak.

Saadan som hans Øjne var, havde han bevæget sig omkring i Rickshaw en Dagstid og overbevist sig om, at Singapore var en By meget nær som alle andre Byer i Verden. Der var nogle Grader varmere end hjemme, og Træerne var af en anden Slags, Niggerne af flere forskellige Nuancer, og nogle af dem gik som Heste for Droskerne, men det lod sig dog vel lære. Richard var en ung Mand med Smag for hvad der allevegne er ens, han

fandt hurtigt sit Singapore. Desværre kedede han sig lige saa prompte.

Kedsomhed angriber Folk, der ikke har lært at være ene, som en legemlig Sygdom. Richard kedede sig, til det trak i hans Indre som en Byld. Der gik ham Edder i Aarerne, hans Sjæl var én Forbandelse, han fik næsten Mundklemme af brutal Desperation. Naar han ikke som en Usalig fartede om i Rickshaw i de Gader, der allerede paa to Dage var bleven ham forhadte som et Fængsel, laa han hjemme paa Hotellet og gabede, som skulde han kaste sine Indvolde op. Værelset man havde anvist ham laa i Stuen ud til Gaarden — anden Klasse: godt nok til en Styrmand — og Richard plejede at strække sig paa en lang Rørstol paa Verandaen udenfor, tomhændet, ørkesløs, kun optaget af at æde sin Græmmelse i sig. Ved Spisetiderne slæbte han sig ind og sad og svor over den udenlandske Mad, gjort til Idiot af Punkaen over Hovedet og fristet

næsten over Evne til at lemlæste de kinesiske Opvartere, der listede om paa Filtsko og med Piske ned ad Ryggen som Fruentimmer. Naar der ikke kunde spises mere, drev han over i Rørstolen igen og dorskede i Lummerheden med halvlukkede, syge Øjne og med indædte Tjat efter Moskitterne.

Nogle faa Skridt fra ham ud for Værelset ved Siden af laa der en anden af Hotellets Gæster, en Halvkastekøbmand fra Batavia, halvt Hollænder og halvt Javaner, og dette Naboskab dannede Toppen paa Richards Lidelser. Handelsmanden laa paa sin Rørstol i indfødt Kostume, Singlet og Bomuldsskørt, altid med den ene fede Fod stikkende nøgen op i Luften, og man kunde ikke tænke sig fornærmeligere Sindsligevægt end den hvormed han hvilede sin Fedme og drak Velbehaget ved blot at aande ud af hver Time paa Dagen. Han var dovnere end en Fedegris og ikke desto mindre altid beskæftiget. Det runde, bly-

farvede Ansigt udtrykte paa en Gang Orientalerens vise Ro og en verdslig Sjæls smaa ganske naturlige og griske Ønsker. Han lettede aldrig sin uforskammet frodige Krop en Tomme fra Stolen, men kunde godt ligge og handle med Folk, der underdanigst kom og sad paa Gulvet foran ham og gjorde Forretninger. Der var Folk af allehaande hele eller miksede Kulører, Kinamænd, Hinduer, Tamilere, Armeniere, Persere, det ganske spraglede Asien, men hvem det saa var faldt denne Hollænder med Malajmærket i Øjenkrogene og paa Læberne uvægerligt ind i deres Sprog og tillod dem ikke at tale sit; han kunde alle Sprog øst for Rødehavet. Kunderne gik ofte grædende fra ham, saa haard var han i Handel, men de kom altid af sig selv; maaske var der stadig nogen der haabede, at han ikke skulde kunne deres Sprog.

Naar Hollænderen ingen Besøg havde, konverserede han Styrmanden — paa

hans Sprog naturligvis — var ikke til at stoppe, skønt Richard véd Gud bed ham af med Grovhed nok. Han lod ikke til at fornemme Uhøflighed, hans Hud var ligesom gjort for en anden Pirring end den.

Heller ikke Handelsaanden i ham lod sig bringe til Hvile. Snart fremtog han, Gud véd hvorfra, Hammen af en Paradisfugl, som han ligesom tilfældigt lod spille for Øjnene af Richard, eller der viste sig en Ædelsten i hans graa, fede Haand, stadig mens han laa uflyttelig paa Ryggen, en skøn Opal, der var et rent Lejlighedskøb, og som han syntes, „Kaptejnen“ burde købe til den Elskede. Richard bad ham med sit Sprogs stærkeste Hjælpemidler om at passe sig selv; det gjorde ikke Batavieren ondt, og han valgte et nyt Emne.

Som ægte Østerlænder mente han at kunne formilde den barske Fremmede ved at drage ham ind i en Kendersamtale om Kærlighed, han laa med sin

fedtede, langsomme Stemme og fortalte en Rædsel af Historier, aabnede for sine Erfaringers dunstende Mistbænke, og her undrede det ham virkelig at han bløv tilbagevist, da dette Tema efter hans oprigtige Mening dog vel laa udenfor Privatlivets Fred. Jaja, forblev „Kaptejnen“ end paa sin Side en lukket Bog, saa var det h a m tilladt at snakke om sig selv, og det gjorde han. Dette struttende Svin af en Batavier lod sig hver Aften bære ned i Singapores Glædeshuse; han vidste Besked.

Men hvis Styrmanden blev altfor ækel ved Meddelsomheden og truede Batavieren til at holde op, kunde han ogsaa snakke om andre Ting, Alverdens Ting; tie kunde han ikke. Under alt hvad han sagde laa stadig Halvkastemandens utrættelige Attraa efter at gøre sig intim med den hvide Mand; det syntes at være den eneste Opaddrift, der stak i hans Fedme, og her kunde de raa Fornærmelser, Richard ikke sparede paa,

ikke slaa ham tilbage, han *vilde* kende Evropæeren, sole sig i hans Selskab.

Richard hadede ham. Flegmaen dér fik ham til at føle sin egen indre Usalighed. I diametral Modsætning til Batavieren laa han lammet paa alt Initiativ, men ladet med Impulser, kødfuld som han var, han „kunde ikke være til", Spændingen i ham lod sig føle som et ulmende Raseri. Ligesom et Meteor, naar det standses i sin Fart, bryder i Brand, var denne Styrmand ude af Funktion lige ved at revne af Selvforgiftning. Man kunde se det paa ham, Blodet kogte ham ud i den *totalt* ufarvede Hud, han var rød som en Krebs, det guldblonde Haar og ildende røde Skæg var ligesom fuldt af en ond Knitren, og de vrede blaa Øjne sprængte sig ud af Hulerne af Dødsforagt. Vor Mand fra Havet var ikke langt fra at blive apoplektisk af bare Mangel paa Anstrengelse.

Saa førte det da til, at Richard lod en *boy* troppe op med grimme Flasker foran

Rørstolen, og stum indbød han med Haanden Batavieren paa Forløsning.

Til Sagen, Gentlemen, lad os se at blive fulde! Men Batavieren drak ikke. Han rystede som en Gelé paa Hovedet, udtalte ingen intolerant Dom, rystede kun paa Hovedet.

Da opslog Richard en styg Latter og drog ud paa Svir.

Den første Dag var han ene, kørte som Misantrop med trodsig opskudt Ryg rundt og afsøgte Singapores Beværtninger. Men allerede næste Formiddag sad han selvanden i Rickshawen med en gammelkendt Ven, Thomas nemlig — hvem? — Thomas for Djævelen.

Vilde man underkastet Richard et Forhør i ædru Tilstand, kunde man maaske bragt ham til at erindre, at han Aftenen i Forvejen havde truffet en Mand paa en Billardstue, til hvem han havde tabt otte Dollars. Billardet gik for Richard som en grøn Sø med nogen Underdønning, men Manden, det var Thomas, syntes ikke at have mærket noget til Søgangen. Richard havde ikke sluttet sig til sin ny Bekendt fordi han egentlig led hans Ansigt, og den Fremmedes Tropetøj havde unægtelig set ham noget

nusset ud — siamesiske Sølvpenge, Tikaler, i Stedet for Knapper, men baaret mere end en Dag og flosset af Vask — dog hvad angik det Richard? I Begyndelsen var Thomas sært ustadig i sit Væsen, enten lækkert krybende, og saa lagde man Mærke til hans hule Kinder, eller ogsaa støjende fræk, hvad der ligesom afdækkede et blodigt Lys i hans Øjne. Han havde ingen Kød paa Hænderne, var bleg som en Klabautermand, han saá ud til at lide af en eller anden Sygdom, Muskelsvind eller sligt. Han havde raadne Tænder. Richard var ligeglad. Dagen efter var Thomas forresten bedre klædt og havde sit Ansigt i Orden, da han kom og afhentede Richard til en Udflugt. De var allerede knyttet til hinanden ved en hel Verden af fælles Oplevelser fra den foregaaende Aften.

Først havde de naturligvis været i Malay Street, og siden var de havnet hos Arabella. I Malay Street havde de

truffet en russisk Skibskaptejn, der under henrykte Lattersalver var i Færd med at mørbanke sin Rickshawkuli, som havde villet trække ham op. Det var en munter Scene, Kineseren hylede af Graad, Russeren lo og brugte Stokken, og alle andre i Gaden saá forlystet til.

Gaden laa i en flakkende rød Belysning fra Papirslamperne i de aabne Forstuer, hvor de smaa Japaneserinder stod og sang Sirenesange med deres spæde lattermilde Dukkestemmer — come inside, come inside — me give you good pleasure — mens de begsorte Haaropsætninger og rosenrødt bemalede Ansigter i et væk nikkede ud mod Rickshawerne, som kom kørende fra alle tropedunkle Gader og søgte ind mod den eneste hvor der var Lys og Liv.

Det var lige over de Hvides Middagstid, og Herrerne i de spinkle Køretøjer med nøgne Mongolertrælle for ankom aftenklædte lige fra de uhyre korrekte Selskaber, hvor man kedede sig suve-

rænt, og hvor ingen kendte Malay Street — før en halv Time efter, naar man mødtes allesammen i den festligt rygende Gade.

Her summede alle Asiens Sprog og hede Musik, her kvad Synden sin uskyldige Vise, her klang Nuet, Glemselen og Begyndelsen, her dunkede Østens Puls.

Richard debuterede med at flyve paa Russeren for at gøre en Ende paa dette Kineserplageri, som han ikke havde Øvelse i at se, og det var en virkelig god Komedie for Tilskuerne, for Russeren var en halv Gang saa stor som Styrmanden, en ren Gigant, og regnede aldeles ikke, at en Person i aabenbar morderisk Hensigt greb ham i Brystet, tværtimod lo han endnu huldsaligere, ligefrem blændede den frygtelige Styrmand med et Straal af Humør, og Enden blev at man i broderlig Forening slog sig sammen for Aftenen og tog Gaden med Storm.

Russeren morede sig ovenud, han lignede en kolossal Hjærterkonge, hvid

og rød som et Barn og med Hovedet fuldt af blottede Tænder, han armede sig ind paa Alverden, bundløst venlig og uden Spor af Hukommelse, han var det mest vindende Menneske, han gjorde Natten til et Sus af Livsglæde. Hvor han drak, uden Grænse, som et Hul i Jorden!

Aldrig havde der været set en kaadere Forestilling, end da Russeren fandt paa at strække sin Jættekrop paa Gulvet med de flettede Maatter oppe i et af Husene, mens et Dusin smaa Japanerpiger kravlede omkring paa ham, et helt Kriblekrable af safranfarvede smaa Kvinder rundt omkring paa den hvide Kæmpe, som en Nilgud i ny Udgave — og Russeren skogrede af fuld Hals, skruplo, saa at de smaa Kvinder trillede af ham under et frydefuldt Kvidder og kravlede op igen — jo, det var et lystigt Billede paa den gule Fare og Russerkolossens Undergang! Hvor blev han af, Vladimir, hvor tabte de ham? Var det hos Arabella han blev borte for dem?

Det var altsammen igaar, dette og meget mere; Richards Hukommelse gik kun til en vis udflydende Grænse, men hinsides den vidste han kunde der være passeret grumme mange Ting, og at der ogsaa var det. Nu var det imidlertid fra igaar, d e t, og nu jollede han af Sted i Rickshaw sammen med Thomas for at søge hen og spæde den op.

Den Dag tog de blandt andet til Johore, i Rickshaw tværs over Singaporeøens grønne Høje og med Sampan over Strædet, der i den blaa Dag laa fuldt af malajiske Kanoer, Baade saa skarpe som Rageknive og med en mægtig Sejlflade, saa at de maatte holdes med Kølen i Vandet ved at en Mand hang udenbords i et Reb med Fødderne mod Rælingen og gjorde sig kort eller lang som en Igle, efter som Vindstyrken var. Ovre i Johore gav Richard Middag paa Hotellet, og siden gik de om Bord i det store kinesiske Spillehus. Men Richard var ædru og i krigersk Lune, forligtes ikke særlig godt

med Thomas. Spillebulen opdagede han snart var en gemen Fælde, som Thomas rimeligvis havde Procenter for at slæbe Folk over til. Richard gad ikke sidde og tabe sine Penge og kommanderede til Opbrud.

Ved Landstigningen paa Singaporesiden blev de Uvenner. Thomas skulde i sin Vælde som hvid Mand bedrage Sampanmanden for hans Betaling og sparkede ham i Underlivet, da han protesterede. Tavs gav Richard den Kulørte hvad han skulde have, hvorpaa han vendte sig mod Thomas. Det kom til Mundhuggeri. Pludselig prøvede Thomas med tigeragtig Heftighed at skræmme Styrmanden under sig, men han mødte et Par Øjne — et Par Øjne og et ganske lille Nik, der gjorde ham stille.

Se, se, Fyren dukkede sig i Modgang! Naturligvis! At han krøb i Vejret ved god Behandling, havde Richard Erfaring for. Han strøg ham som Ligemand. Han saá op og ned ad ham, besaa ham og kon-

staterede, at det var en *loafer*, han var kommen i med, en Drivert af den Slags, der gaar paa Rov i Havnebyer. Hvad saa? Ja han skulde altsaa have det som en Slave, og mens Thomas stod og lo smudsigt og flakkede i Blikket, udskældte Richard ham som den usleste Sjover. Det laa sagtens til hans Natur at tæve Kulørte, og værs'god, naar bare ikke han saa det, men naar han var til Stede, skulde han — og her lynede det Richard med blaa Takker ud af Halsen — lade dem i Fred — Flab! Richard gentog Skældsordet og lod sine Øjne spasere endnu to-tre Gange op og ned ad Thomas, mærkede sig hans sorte Krølhaar, den hæslige lakrøde Mund, der lo saa skident, og de gule Tyveøjne med Metalglans i ... endnu et andet vanærende Skældsord slyngede han ham i Øjnene, uden at Thomas rørte sig; det var da fremgaaet af Snakken hos Arabella iaftes, at Thomas havde Procenter ogsaa der i Huset. Tilsidst spyttede Richard

foran hans Fødder. Thomas skulde stadig forestille at le.

De kørte hjem til Singapore i hver sin Rickshaw. Undervejs sad Richard og svalede sig efter igaar Aftes og søgte at faa Redelighed paa sine Minder. Han havde lige siden Rusen nogenlunde var fordunstet følt sig plaget af en almindelig Forbitrelse, et Nag imod alt og alle; han fortrød sit Levned og gad gerne hævne det paa hele Verden.

Men under hans sorte Sindsstemning dæmrede der noget, som han længe forgæves søgte at drage frem, noget der var gaaet ham til Hjerte. Da han endelig huskede det, gled der ham selv uafvidende et lykkeligt Smil over hans haarde Træk, han rødmede under Tropehjelmen, saá sig hastig og undselig om som for at overbevise sig om, at ingen iagttog ham. Arabella! Ho!

Han opfattede i det samme som gennem en Mildnen af hans hele Væsen, at det var en dejlig Vej han kørte paa,

med et Væld af frodig Vegetation langs Kanterne og paradisiske Skovhøjder til begge Sider.

Et Stykke fremme gik en Hindukvinde, vuggende i de smalle Hofter, ogsaa hende omfattede han i den underlige Følelse af Tak, der gik gennem hans Hjerte.

Idet de indhentede hende, vendte hun sig og bøjede sig dybt for den hvide Mand — ikke helt ned til Jorden, men hun antydede med Haanden til sin Pande, at det var hvad hun burde. Hun forandrede sig, da hun saá Richard smile, hun takkede, blev som en yndig Blomst i sit olivensorte Ansigt med Smaragden i Næsen.

Arabella . . . hvordan var det, det gik til? Aa, han var bleven forelsket simpelthen.

De var jo kommen derop og havde faaet alle Pigerne samlet i Salonen oppe paa Førstesalen og havde krævet ind til Generalgilde. Vladimir var paa det Tidspunkt ellevild, han ligefrem tudede som en Idiot af Henrykkelse og fandt paa de utroligste Løjer, han var kommen i en Slags Urtaagestemning, hvoraf der opstod nye Verdener af Morskab, de uhørteste Ting. Det kan nok være der blev let, Tyfoner af Grin!

Pigerne hos Arabella var meget flinke, af en Plads at være der laa saa langt fra Evropa. En og anden saá maaske lidt lidende ud, det var ingen Klima for Kvinder, men de klagede sig ikke. Der

blev spillet Klaver, og det var virkelig som i et godt evropæisk Hotel det hele, Antwerpen f. Eks. eller Marseille. I visse Henseender bedre, Pigerne havde mere af Verden, de var berejste og kunde Sprog, ingen Provinsskrift i Ansigtet. Nærmest maatte man sige, at Huset stod paa Højde med de store Hoteller i Amerika; men Arabella var ogsaa fra Boston. Dette Hus her var en Filial, Arabella ejede et stort amerikansk Hus i Shanghaj; hun var kun her paa Inspektion. Aa jo, det var ingen skummel og befængt Hule med Kvinder af Forbrydertypen og en mjægende Natmissionær gaaende paa Fortovet udenfor som i visse Havneafkroge i Evropa, det var Verden. Man kendte hinanden paa Ansigt her, man var hjemme. De af Pigerne man syntes var for slemme, kunde man jo overse uden at genere dem, men for Resten var de rigtig søde de fleste. Richard mindedes en lille Spanierinde med fine Hænder og de klogeste Øjne,

hun kunde ikke støje men havde en ejendommelig lidt trist Humor, der spredte Menneskelighed over Husets temmelig ublide Selskabelighed; hun talte alle Sprog. Huset havde kun hvide Kvinder, omend af alle Nationaliteter, herover vaagedes der med Strenghed af Arabella, som præsiderede roligt i Salonen, aftenklædt og med tunge Guldsmykker paa Armene, en hel Formue i massive Barrer; hun lod til at bære alt hvad hun ejede paa sig.

Arabella ... ja hvordan havde Richard faaet den respektløse Idé at gøre Kur til selveste Værtinden? Tænke sig ... men hun havde nu pludselig, efter i et Blik Salonen rundt at have mønstret alle de andre, faaet Øjnene op for Arabella som den eneste og havde ikke lagt Skjul paa det.

Først lo Arabella paa sin dybe, mægtige Maade, ikke uden en lille Klang af Haan — hvadbehager, hvad gik der af Styrmanden, var han vild — hende,

Værtinden! Men da Richard trængte paa og lavede til tænderskærende Bersærkergang som fornærmet, vendte hun Ansigtet til Siden, bevæget, næsten skamfuld, og da saá Richard med ligesom en ny Styrtesø over Hovedet af Sværmeri, at hun jo aldeles ikke var en „Værtinde“, som man tænkte sig en saadan, men en stor, herlig Kvinde i sin fulde Modenhed, en endnu Tyveaarig, som Lunet og hendes Herskernatur havde gjort til Ejerinde af dette vidtløftige Hus Pokker i Vold fra Civilisationen.

Hun var ikke egentlig svær men af en højtrejst Statelighed, med lange, sunde Bevægelser, der udsprang af en baade legemlig og sjælelig Ligevægt; hendes Navn ledte Tanken hen paa en Væddeløbshoppe eller et Skib, mest mindede hun om en fuldrigget Sejler, Gallionsfiguren, naar den i svimlende Kurver enten dypper sig mod Dønningerne eller rejser sig til Himmelfart op mod Skyen. At ingen havde set hende før!

Men nu saá Richard hende, og han bejlede som aldrig før i sit Liv, bejlede, indtil hun veg for ham i det stærke Blik, til Munden, som havde faaet saa høj en Mine af at befale, blev hans. Ho-haa!

Richard strakte sig, saa det knagede i Køretøjet og den svedende Kuli vendte Ansigtet spørgende tilbage fra hvor han travede mellem Stængerne. Og Resten af Vejen sad Richard indsunken i sig selv, meget rørt, mens flygtige Smil kom og gik paa hans brutale, skoldede Ansigt.

Han havde glemt Thomas, da de kom til Byen, saá sig ikke om efter ham i Rickshawen bagved. Men Thomas sluttede sig til ham igen, som om intet var passeret. Det var jo ogsaa en Maade at tilbyde Forlig paa; Richard tillod ham at hænge paa. De gik ind og spillede Billard.

Resten af Dagen gik hen uden aabne Rivninger mellem de to. Optrinet derude havde tilvejebragt en vis ustadig Ba-

lance mellem dem, der bevaredes ved at Thomas lystrede og Richard forføjede over ham.

Det var ikke for det Gode de to blev i hinandens Selskab mere. Richard begyndte at ane, at der laa Tyvestreger under den andens Tjenstagtighed; Thomas skulde nok holdes i en haard Haand. De spillede Billard Dagen ud. Thomas vandt.

Mens de gik der om Billardet, kom der en Art fjendtlig Passiar i Gang mellem dem, Richard gik og bandte halvt for sig selv over det fordømte Skib, han skulde gaa og vente paa, kom stadig tilbage til denne „Ulykke". Thomas forstod ham godt og oplyste i samme Anledning, at han ogsaa selv var Styrmand, skønt „uden Hyre", og at han havde gaaet i Singapore det meste af et Aar. Denne Oplysning tog Richard med Ligegyldighed. Jasaa. Hvad ragede det ham. Thomas vilde gerne snakke, Konversationen var hans Ele-

ment, men Richard havde desværre den ufine Skik at afbryde ham, rent ud stoppe ham med et Magtsprog, naar han kom ind paa Temaer, der kedede Styrmanden. Saaledes fik Thomas ingen Oprejsning. Hver Gang han vilde rette sig moralsk, ved sleben Snak, Tvetydigheder, fræk Filosofi, var Richard der straks og hamrede ham ned. Han tillod ikke Thomas at udfolde anden Side af sit Væsen end Sledskheden; det morede ham at se Hopsakarlen krybe.

Der stod mere paa Spil mellem dem end det Parti Karambole; de var vrede. Thomas formaaede daarligt at skjule de smudsige Rovhensigter, der tvang ham til at taale Styrmandens Brutalitet, Hadet lyste ud af ham, og jo mere han røbede af sin Nedrighed, des mere svulmede Richard naturligvis af Foragt. Ondskaben var lige ved at bryde dem ud af Knaphullerne begge to. De gik og laante hinanden Øjne, Fy for den Lede, Thomas fra Baghold som en Kat paa

Spring, Richard med en grusom Aabenhed, der forfulgte og stenede Kæltringen. Det var et rigtig hyggeligt Parti Billard. Termometret stod paa 34, de drak tilmed tæt, og Ondskaben steg i dem.

Om Aftenen drog de ud paa Livet. Richard behandlede nu Thomas ganske som en Slave, lod ham køre bagved, beordrede ham op hist og ned her, lod ham sidde og vente, kort sagt hundsede ham godt igennem. Og Thomas taalte det.

Richard rasede i tre Døgn. Det bliver ikke nødvendigt at følge ham paa de sidste Stadier af hans forrykte Svir, hvorunder Singapore og Tilværelsen forvandlede sig til en vanvittigere og vanvittigere Hvirvelstorm, mens han gik sig selv stadig dybere af Glemme.

Tilsidst havde han drukket sig fra al Individualitet og afgav nu kun det ikke ukendte Billede paa en Sømand i Land, der under Presset af en dun-

drende Kæfert tumler omkring mellem Mennesker og Ting, uden at se, med et Blylod i Munden, hele det blaa idiotiske Verdensrum, Hav og Himmel, staaende ud af Øjnene, og iøvrigt salig, salig som de bevidsthedsfri roterende Kloder.

En af de første Dage da Richard ædru kørte gennem North Bridge Street, havde han set et Syn, der gik ham til Marv og Ben, og som han kunde blive kold af at tænke paa længe efter. Det var en hvid Kvinde, sunken ned mellem de Kulørte. Hun sad udenfor et pestagtigt udseende Hus, en Hule hvor Murstenene syntes at være ædte op af en Sygdom og Vindueshullerne gabede som raadne Saar. Her midt i den fule Kineserby sad hun — sandsynligvis den eneste hvide Kvinde i hele Kvarteret, den eneste maaske i hele Østen — og lod til at være gaaet ganske op i Omgivelserne. Hun var klædt i blaat Bomuldstøj som Kineserne med noget grelt Silkestads paa Overkroppen. Haaret hang uredt i Tjavser — til den orien-

talske Fornedrelse føjede hun Sjusketheden der udmærker evropæiske Lavkastekvinder. Men hvad der gjorde mest Indtryk var, at hun, der dog havde en hvid Kvindes Træk, havde tilegnet sig de Kulørtes Hvilestilling, hun havde anbragt sig paa Hug paa Fortovet udenfor Hulen ligesom en anden Vild med Knæerne op mod Hagen. I denne Stilling sad hun lige ud til Gaden, brød sig end ikke om, at Klæderne ikke skjulte hende, — Aa, og hvad der var det forfærdeligste — som hun sad saadan — men, ja, nej, det kunde ikke siges. Var det muligt, at et menneskeligt Væsen kunde synke saa dybt? Hvor kunde det blive tilladt, at en hvid Kvinde solgte sig til Kineserne, var Grumheden og Skændselen i Verden saa stor?

— I Hulen hos dette elendige Væsen, hos hende kom Richard til sig selv efter sin Tredøgns Rus, iført et gammelt snavset Khakisæt og uden en Cent i Lommen.

Ja. Det var, som om han havde været med til sin egen Begravelse og nu vaagnede op og var i Pine. Langsomt, haabløst som en Forblødning genvandt han Bevidstheden og fattede Stillingen.

Af hvad han sansede og af hvad den kvindelige Stakkel kunde fortælle ham begreb han, at Thomas, den Spedalske og Udstødte, havde sat ham af i Helvede og selv taget hans Plads i Abrahams Skød. Uden Lignelser var den hæslige Sandhed den, at Thomas var gaaet i Richards Plads og var sejlet med hans Skib!

Det skulde hun hilse og sige, Alma. Hun hed Alma! Thomas var rejst og havde sagt, at nu kunde hun tage hans Ven og Kamerat til sig i Stedet!

Richard forholdt sig ganske stille, drog næsten ikke Vejret, til Sandheden i hele sin Udstrækning var gaaet op for ham. Alma underholdt ham paa en egen halvt frygtsom og halvt glubsk Maade, som den ene Hund den anden, hun fandt det

bedst at fortælle ham det Nødvendige, da de nu skulde gaa ind til Hverdagene sammen.

Hvilken Gru, at hun var et Menneske! Det var sandt, hun levede, man kunde endnu paa enkelte Træk kende Evropæerinden. Gennem det modbydelige Fysiognomi, hendes Fald ned til de Kulørte havde udviklet, kunde man skelne Træk fra en tidligere Proletartilværelse i Evropa, hun havde noget tilbage af det klæbrige i Blikket, Vridningerne med Kroppen og det vulgære Mjav i Stemmen, der kendetegner Kvinden af lav Type i Evropa. Men ellers var hun kun det gyselige Billede paa Østens Last og Elendighed. Altings grelle Ophør. Synd og Forfald lige i Ansigtet. Og af hende havde Thomas levet! Paa hendes Nød, paa hendes dødulykkelige Eksistens, holdt oppe af kinesiske Kulier, havde han snyltet!

Richard saá sig om i den sørgelige Hule, kun med Øjnene, som vilde han

vare Resten af sig mod Berøring, og fandt Tegn paa en Tilværelse, som hvide Mænd har svært ved at tænke sig. Der var Billeder — af den Art man køber en Gang i Østen og ikke siden — Fotografier med Optrin fra Edens Have ... Alma ... Thomas ... var det den Mand, han havde undt sit Selskab, var det saa frygteligt!

Richard forlod Alma uden at have sagt et eneste Ord, gik uden at vende sig i Døren — hun lo bagved ham, en infam og bedrøvet Latter som en stor Aadselfugl, der morer sig af Sult — og han saá hende aldrig siden.

Damperne tudede, lystne efter Vandring, ude i Sundet foran Singapore, da Richard listede ned til Hotellet.

Her fandt han sit Værelse lukket.

Hvadbehager ... hvem ... ja Styrmanden paa Nr. 21 var rejst. Hans Skib gik imorges. Ellers noget han ønskede?

Væk var Thomas, med hans Tøj, alt hvad han ejede, hans Papirer, hans

Stilling, det hele! Han var ingenting nu, bogstavelig talt ingenting, havde ikke en Gang et Navn.

Der stod Richard som udstødt hvid Mand i Singapores Gader.

Kun den der har aandet den sociale Atmosfære i Telegraph Street, véd hvad det vil sige. De Hvide i Singapore har ikke megen Skygge, Solen staar i Zenith, men den der er kommen udenfor Selskabet, har slet ingen, han er ene som Peter Schlemihl, han er ikke gjort af et Stof, han er Luft. Tilfældet er omtrent utænkeligt; Evropæerne kommer kun til Singapore i et Ærinde, det er selvsagt, at de har de og de Midler; der gives intet udenfor. Hænder det alligevel, at en hvid Mand kommer til at staa blottet for alt, da kan han ikke hjælpes. Arbejde kan han ikke faa, de Hvide kan ikke lade en af deres egne arbejde for dem, saa vilde de ligge der selv. De kender ham ikke, han er en *outcast*, henvist til de Farvede. Og har han ikke

som Thomas smudsigt Blod nok til at søge sig en Levevej i Dybet, findes han vel omkommen ret snart, befriet for en Skæbne, der er meget fortrædelig for det hvide Selskab i Singapore og for ham selv værre end at dø.

Richard begyndte sin Bodsgang som Paria med godt Mod. Det var dog vel umuligt det hele, Bedrageriet vilde blive opklaret, ikke sandt, man maatte jo kende ham og kunde ikke ligefrem lade ham gaa til ...

En Dag og en Nat og endnu en Dag var nok til at føre Styrmanden derhen, hvor man ikke længere er ked af det, hvor det ikke svier, men der kun er den Bagatel at hænge sig op eller træde ud fra Bolværket.

Paa Selskabets Kontorer lod man et Øjeblik til at huske ham, men kun et Øjeblik. Han havde jo kun lige vist sig ... og der gik saa mange Styrmænd igennem Singapore, at man overhovedet ikke var vant til at tage dem paa An-

sigt. Forklaringen om den anden rystede de paa Hovedet af. Den anden, det faldt bekvemmest og mest nærliggende for dem at tro, at han selv var denne anden, han snakkede om. Styrmand Richard med Efternavn var med paamønstrede Papirer gaaet om Bord i Selskabets Baad og nu paa Vej op til Shanghai. Ellers ...

Man hældede sig ejendommeligt bagover, ikke ubarmhjertigt, snarere kvalt deltagende, og saá efter ham med et langt Blik, da han som en brudt Mand gik ud af Døren. Hu! Det var ordentlige Mennesker paa det Kontor, propre Evropæere, og i det lange Blik de sendte efter Richard laa der gemt en Jammer over at han ikke kunde hjælpes. Richard opfattede det med den Skarphed i Iagttagelsen, Døende faar. Han forstod dem. Der var ikke noget at sige til det. De kunde ikke have en *loafer* imellem sig. De havde ikke som hjemme en Un-

derklasse at stikke ham ned i. De havde set ham for sidste Gang.

Han kom ud paa Gaderne og gik som bedøvet omkring i det kridende hvide Solskin. Nede om hans Fødder laa der en lille Skygge, ikke større end hans Hat; det gik underligt i den som et Menneske i total Forkortning, Skyggen rørte sig paa Jorden som et Hul, hvori nogen steg ned, han kendte sig selv, det var ham. Ja, han gik ned.

Mennesker i Fortvivlelse skal foruden deres Plager nødvendigvis vandre, gaa og gaa til de er udslidte, det er som om de har et langt Stykke at gaa endnu inden de har naaet Enden. De kan ikke sætte sig straks og sige saa og lade Døden gaa det sidste Stykke. Richard gik mange Mil det Par Dage, formaalsløst, rundt og rundt i Byen.

Udenfor Raffles Hotel var der en kæmpestor Mand i Rickshaw, der lod Kulien holde og under de mest henrykte Gebærder hylede ham an. Richard var til-

fods og nærmede sig Køretøjet, bøjet, vidste ikke hvorfor han gjorde det. Det var Vladimir. Han sad hvid og rød i Rickshaw'en med Hovedet fuldt af blændende Tænder, han sang op i unævnelig Fryd og rakte Armene ud til Omfavnelse ... og saa bliver han pludselig stille, faar et ligesom portrætligt Udtryk i Ansigtet, som ser man ham for første Gang, og hans Stemme synker ned i et lavt skaansomt Tonefald, en Gammelmandsstemme. De snakker lidt om det, men Richard faar ikke sin Historie fortalt færdig, Vladimir svipper som i Tanker paa Kulien, det gør ham ondt, det han hører, det er skærende; og dèr sætter Kulien sig saa i Gang igen, og Vladimir vender Hovedet tilbage med det lange Blik efter Richard, Farvelblikket. Den store Russer havde nu alligevel en Kujons Øjne.

Richard løber paa Depreza, den unge halvportugisiske Stevedore, der gjorde sig erindret hos Richard den Dag han

gik i Land med Tenderen ved at sidde og se med artige Øjne paa ham og vise sig fra den mest dæmpede Side, glad over ikke at spore en vis fjærnende Nuance i den hvide Mands Væsen. Men nu viger han med et mimoseagtigt Instinkt til Side, har straks set, hvordan det er fat, og hans Øjne er ikke mere forelskede og dybe som Fløjl, snarere staar de som et Par haarde Knapper under Panden, og forsvunden er Depreza op i en Rickshaw.

Men den bitreste Tort led Richard fra Batavierens Side. Den kulørte Købmand syntes at have en særlig overudviklet Evne til at vise Skadefryd, ikke grov larmende Haan, men en tiende og gennemtrængende Gemenhed. Han ligefrem udsondrede ond Glæde, som var han en stor dertil indrettet Kirtel, da Richard kom og viste sig i sin afrakkede Forfatning paa Hotellet og spurgte til sit Værelse. Hvis Batavieren havde tænkt sig om, kan det godt være han vilde

set Uretten, der blev tilføjet den arme Styrmand, han kendte ham jo særdeles godt; men Bastarden tænkte ikke ved en Lejlighed som denne, han bare glædede sig, nød den hvide Mands Nedværdigelse og gik med alle indre Kræfter op i Bestræbelsen for at lade ham mærke det saa sviende og uudsletteligt som muligt.

Han blev nogle Lod federe i det Par Minuter han mættede sine Øjne med Richards Ulykke, det rundede ham af, saa, nu havde han det godt. Der trængte sig en fed Lyd gennem hans Strube, mens han saá paa Richard, han himlede med Øjnene i falsk Ynk, som var han til en god Begravelse, stadig liggende paa Ryggen i Rørstolen. Richard gik derfra, rystet i sin inderste Livsnerve.

Men nu var det snart forbi. Richard søgte paa sine udmattende Vandringer oftere og oftere ned i Nærheden af Havnen. Vandet, den blaa Sø drog ham med en taaget altomfattende Magt, blindt, som selve Længslen efter Gud. Han havde faaet nok af sit Jeg, af sig selv som Person, nu trængte han til den blaa Udslettelse. Han sov allerede dybest inde, det var en anden der blev ved at vandre rastløst omkring, ja han var bleven d e n a n d e n.

Saa sad han da paa en Bænk nede ved Strandpromenaden og hvilede sig og nød sin Afskedsstund. Nu var Vejen gaaet ind, han havde naaet sit Bestemmelsessted. Han var trættet ud, færdig. Tropeheden og Manglen paa Mad havde gjort sit. Om Natten havde han ikke

sovet, han var gaaet de tre lange Mil tværs over Singaporeøen og tilbage igen.

Men nu følte han hverken Hede eller Sult mere. Det var ved Sekstiden lige efter Solnedgang, og der kom en virkelig kølig Brise ind fra Søen, som løb svalende under Kronerne paa de store tropiske Træer langs Strandpromenaden. Ak, Naturen var endnu kærlig.

Hvorfor gik han i Nat den lange Tur ud paa Øen — Aa, han var kommen til at længes efter det Sted, hvor han pludselig erindrede Arabella og kom til at se Vejen og Landskabet saa dejligt; men han havde ikke kunnet finde Stedet.

Mørket faldt hurtigt paa. Ude over Reden slettedes det ildgrønne Solfaldsskær af Søen. De høje purpurrødt blomstrende Akasier nede ved Hotel de l'Europe tabte Farven. Hvor ogsaa Skumringen kølede, hah!

Promenaden løb fuld af Køretøjer, Evropæerne, der kørte deres blege, af Klimaet pinte Kvinder ned til Stranden for

at lade dem aande det Par lindrende Pust, Solfaldsbrisen sendte ind. Vognene holdt stille mellem Palmerne, og man saá svage, fine Skikkelser rejse sig derfra som Silhouetter op mod den vilde Aftenhimmel, man saá dem række sig, vendt ud mod den vide Havkimming mellem Øerne, hvorfra dette ene Vift med Spor af Kølighed kom. Saa kørte Vognene igen.

Med det tiltagende Mørke faldt Brisen. Men i de faa Minuter kørte Alverden forbi, de Hvide i Ekvipager med malajiske Lakajer bagpaa, kinesiske Pengefyrster i efterlignet Pragt, alle Slags Vogne og Gigger. Og derimellem bevægede Singapores kulørte Verden sig, i Rickshaw eller til Fods, Hinduer, Malajer, Kinesere. De smaa Japaneserinder sad to og to i en Rickshaw med det jetsorte Haar sat op i yndige Kringler, bitte smaa Kineserdamer stolprede som Buksetrolde under Træerne med underfuldt fine Træk og store Diamantnaale,

nedarvede gennem Aarhundreder, i det sorte, fernišerede Haar. Der var Armeniere, Afghanere, Persere, alle Asiens Farveafskygninger, *tout Singapore.* Alle skulde ned og inddrikke den korte Svaling fra Søen, inden Natten faldt paa med sin stillestaaende Hede. Og de forsvandt næsten allesammen paa en Gang som de var kommen. Promenaden begyndte at ligge tom under de store, rugende Træer.

Endnu et forsinket Køretøj kommer rullende, en perlegraa Landauer med høje, avstralske Blodsheste for. *Saisen*, en Bulldog af en Malaj i Liberi og med de nøgne, haarede Lægge strakt samlet frem imod Forsmækken, kørte Spandet som en Statue af selve Ansvaret; det røde Støv svævede fra de funklende Hjul. Bag i Vognens Polstre sad en Dame ganske ene, hvidklædt men med et Monstrum af en amerikansk Modehat paa Hovedet. Pludselig bøjer hun sig frem og raaber til *Saisen*, Køretøjet

svinger ind mod Bænken, hvor Richard sidder, og holder. Det er Arabella.

God Aften, Styrmand, siger hun med sin dybe, langsomme Stemme, der er saa naturlig. Jeg troede, De var sejlet...

Der var Forundring og en næsten umærkelig nervøs Usikkerhed i hendes Stemme. Hun skjulte, at hun blev glad. Den store Haand, der laa ud over Kanten af Agestolen havde et Udtryk, som om hun ikke helt beherskede den. Øjnene hvilede mildeligt paa ham gennem Tusmørket, fulde af hendes Hjertes rige Enfoldighed. Da Styrmanden ikke svarede, stod hun ud af Vognen. Et dæmpet Klageraab undslap hende i Tusmørket under Palmerne.

De taltes saa ved, og ti Minuter efter kørte de sammen hjem til Arabella.

Da de var kommen under Tag, brast Richard i Graad, græd som den fortabte og igen bjergede Søn han var, han halsede saa forfærdeligt, at alle der hørte ham krøb sammen i Rædsel derfor. Han

vilde have dræbt ethvert Menneske, der havde vovet at gaa ham nær, mens hans Synd og hans Forladelse græd sig ud, alle uden en eneste, Arabella.

Hun klarede den jo saa for ham, hans Smule Genvordigheder. Ak, Herregud, Styrmand, at nogen tog Verden saa alvorlig! Hvor det lignede Sømænd at tabe Hovedet. Arabella lo som en stor kurrende Due, da Styrmanden var kommen i Ligevægt nok til at taale Fornuft. Thomas' Paafund fandt hun var en god Spøg, værdig at le af — men hun drog dog Brynene temmelig ildevarslende sammen ved Tanken om hans Adfærd; Skroget skulde tage sig i Agt. Samme Aften afgik et Telegram simpelthen til Shanghaj, der beredte den endnu ikke ankomne Thomas en kedelig Modtagelse, naar Skibet lagde ind. Det viste sig, at Richard meget godt kunde naa sit Skib endnu i Shanghaj, hvis han tog en Baad, der just Dagen efter skulde derop fra Singapore.

Til Billetten og andre nødvendige Ting behøvede han Penge, og her kom den tynde Is. De passerede den med en vis Sammenbidthed, Øje i Øje, og idet de gjorde sig lette. Hun foreslog at laane ham en Sum, og han tog derimod. Alligevel var de nær plumpet i. Kasten i Richard revolterede, og det skønt han først lige havde faaet den igen, han kunde ikke holde sit Blik støt men saá ned og svulmede op i Hovedet af Blod. Da han saá op igen, mødte han Arabellas kloge Øjne, der langsomt havde fyldt sig med Taarer — men hun smilede paa tværs deraf, for at det ikke skulde smerte ham, at han havde saaret hende. Det gik hedt igennem ham ... skulde han nu allerede lade hende mærke, hvor hun befandt sig? Han saá hende i Øjnene, nej af hende kunde han tage Kontanter! Men da han havde faaet dem, gav Arabella ham med en egen varsom Kulde Besked om, hvordan han sikrest

kunde sende hende dem igen. Hun ønskede ham ikke anderledes, end han var.

Næste Dag rejste Richard. De sagde hinanden Farvel som vandrende Folk, der ikke tager Afsked. For det at skilles havde ingen af dem Følelse, de havde prøvet det for ofte eller lært at brænde Smerten af.

Og dog var der et eneste Nu, hvor de tøvede, en af de lydløse Skæbnepavser, der først bagefter viser sig at have rummet Spiren til et helt andet Livsforløb end det man faar.

Richard saá aldrig Arabella siden. Men han blev ved at huske hende som hun var i dette ene Nu, da de begge beklemt var kommen til at tie — det stod brændt ind i hans Sind sammen med en dunkel Anger, han ikke havde Hoved nok til at se til Bunds i, men som vilde mærke ham alle hans Dage.

Hun stod paa Trappen, der førte op til Førstesalen, med den ene Arm hvilende paa Gelænderet, den lange, fulde

Arm med det kvindeligt forfinede Haandled, tungt af massive Guldbarrer, og saá ned paa ham, der skulde gaa. Hun havde lige gjort et Kast bagover med Hovedet, idet hun hentydede til sine Affærer *upstairs*, og der var endnu i Holdningen af Halsen et sært Udtryk af, at hun ligesom altid tænkte sig en anden Tilværelse end den hun bar med saa majestætisk en Fatning. De store Pigeøjne hvilede paa ham, klare og seende, og dog som var han allerede fjern.

Og om dette Billede af Arabella laa der altid en sorgfuld Efterklang af hendes rige, dybe Stemme, Genklangen af et Ord, ingen anden kunde fylde med en Verden af Sødme, Højmod og hemmelig Smerte som hun — *darling* ... *darling!*

MODEREN

Sussie er lidt daarlig i Dag, sagde Mrs. Almeida, idet hun tog imod Dr. van Leer ude ved Porten til Gartneriet. Hun var gaaet ham i Møde ligesom for at betro ham dette uden at nogen hørte det inde i Huset. Hun talte ganske lavt, gentog, at Sussie var lidt syg men at det naturligvis ingenting var, bare en ubetydelig Smule Feber. Og Mrs. Almeida blev staaende pinligt uvis, som afhang Sandheden af hvad hun selv troede eller sagde.

Dr. van Leer kendte Mrs. Almeida og blev ogsaa staaende, uden at sige noget, uden saa meget som at vinke med Øjenlaagene, for ikke at tage Parti; det var nok bedst, Mrs. Almeida ved egen Kraft genvandt Ligevægten, han hørte paa hendes Aandedræt, at hun var ophidset

men at det vilde sætte sig, blot nogen tog hende roligt. Mens Mrs. Almeida fattede sig, stod han og saa til de to svære Pæle, der flankerede Indkørslen, et Par firkantet tilhugne Stolper af Teaktræ helt indspundne i et Net af krybende Slyngplanter, hvis sejge Fibre havde snøret dig dybt ind i Træet og ligefrem groede deri som et andet Jordsmon — hvilken Jærnfrodighed, hvilken Appetit, og hvor det var ejendommeligt at tænke sig, at al Vækst, selv den voldsomme Vegetation i Troperne og den allervildeste her i Almeidas Have, at den direkte skyldtes Jordens Afkøling . . .

Det er nu ikke noget videre, sagde Mrs. Almeida og begyndte at lysne i Ansigtet. Van Leer lysnede ligesaa haabefuldt, og da Mrs. Almeida smilede, lo han virkelig . . . nu havde man naturligvis igen ladet ham kalde uden ringeste Grund. Paa dette Punkt var Mrs. Almeida naaet til at slaa ham djærvt paa Skuldren, helt sig selv, og de fulgtes

ad op gennem Havegangen til Huset, som var van Leer bare kommen paa Visit som en anden kær Gæst. Hun forklarede, at Mr. Almeida ikke var hjemme, nede ved Havnen for at levere et Parti Orkideer til en Damper . . .

Mrs. Almeida snakkede, tungefærdigt, sangvinsk, mens de gik lidt omkring i Gartneriet. Overalt groede der de besynderligste og hedeste Planter. Haven hang fuld af en hvidlig Em, der var saa tung, at den blev staaende i Foden af Buskadserne, og den stille, badstuevarme Luft under den damphvide Himmel laa mættet med en sød Gas, en Plantedunst saa tæt og næsten haandgribelig, at den lagde sig som en Dyne imod Ansigtet. Hvad kom man ikke til at tænke paa! Varmt var her som i et levende Væsens Indvolde, og hvor her lugtede nøgent i Almeidas Have, hvor det røg af Planternes Drifter og Sved. En underlig Puslen hørtes fra denne Have, der laa halvt skjult i den fugtige Dis, den selv ud-

sondrede, et fint næsten uhørligt Kor af tusind spæde Lyde, det var af Stænglerne, der skred, og Blomster, der foldede sig ud, det var Frugtbarheden, der hviskede, de hede Løndomme, der udveksledes mellem Jorden, drivvaad af Grøde og Solens Baal i Zenith. Op af Underbundens ynglende Sump mellem smaragdgrønne Pisanger og Kæmpeneg af Bambus hævede der sig luftige Palmer, der svulmede med høje, nøgne Stammer, indtil de oppe mod den hede Himmel brød ud i dejlige Telte af grønne Kniplinger; ogsaa de saa mystisk levende ud med de ormeagtige Stammer og Barken, der lignede Hud og lod til at føle Luften omkring sig.

Mrs. Almeida var henne og vise van Leer nogle nye Orkideer, som Mr. Almeida nylig havde faaet hjem fra Borneo. Det var i den Ende af Haven der laa hen ganske som en Urskov, for at Orkideerne kunde have det saa trøsket og hedt som muligt. Her groede alle

Tropernes vilde Skovtræer og Lianer i en sammenfiltet høj Masse som et Taarn af Vækster. Bare nogle faa Fod inde i Krattet var der kældermørkt og drivende fugtigt som i et Dampbad. I den sorte vaade Bund vældede det med pjaskende frodigt Ukrudt, Nepentes med de insektædende Bægre, Bregner, der rullede sig som levende Ting op af Jorden, Slyngplanter, Mimoser. Og her i Mosset og oppe paa Træernes Bark dyrkede Almeida sine Orkideer. Her krøb de paa Træstammerne med blege Kirtelrødder og Stængler som døde Mænds Fingre og med Blomster som Stjærnebilleder, her hang de ned fra Grenene som Klaser af udkrængede, tørstige Munde. Men ovenover Vildnisset hævede sig en enkelt gammel Urskovskæmpe med sin to hundrede Fod høje Stamme og Kronen næsten borte oppe i den hvide Luft. Dèr højt oppe gik Vejen for de store Strejffugle, der lever omkring paa Sundaøerne, man kunde se dem i Kikkert komme

og sætte sig, store blaa Fugle med kødfarvede Lapper paa Hovedet. Om Aftenen slog der sig hele Flokke af flyvende Hunde ned i Træet; de sad og viftede i det faldende Mørke med Vingerne, som var de kommen med det derunder. Og altid filede Cicaderne i den hede, disede Have.

Mrs. Almeida og van Leer var ogsaa henne og se til Dyrene. Foruden Gartneriet drev Almeida Handel med vilde Dyr til de zoologiske Haver i Evropa, og han havde altid nogle staaende henne ved Vildnisset, hvor de passede saa godt i Landskabet, Aber, Næsebjørne, Slanger og andet Uvæsen, som Mrs. Almeida med en rig Udfoldelse af Kvindagtighed, Hvin og Kælenskab, fremviste for van Leer. Hun lod ikke til at gøre synderlig Forskel paa et Hulepindsvin og en Papegøje, begge Dyr indgik for hende, som omtrent alt hvad der fandtes i Burene og Pakkasserne, under Indbegrebet væmmeligt Kravl. Ikke en Gang Slangen, som hun

dog burde bevaret en vis svag Erindring om, talte til hendes Fantasi som et Dyr af særlig Beskaffenhed, hun tjattede den paa Buret ligesom de andre og udfordrede den med et Krigshvin som det væmmelige Kravl den var. Derpaa a-a-ede hun en sød Abe i en Trækasse med Tremmer, og da den søde Dreng krattede og bed, hylede hun krænket op og sluttede den i retfærdig Indignation til det øvrige skændige Indbegreb. Almeida havde lige faaet en ny Krokodil, en lang tavs Herre, der laa i et Foderal af svære Brædder og blundede med aabne grøngule Øjne, hvori Pupillen kneb sig sammen som et smalt Skydeskaar. Mrs. Almeida hoppede omkring mellem Burene, angst og under Trusler, og kom endelig ogsaa til Krokodillen, der laa saa artig og tam, virkelig saa yndig, at Mrs. Almeida med kælne Klynk og rørt til Taarer maatte have en Finger ind mellem Brædderne for at klø den søde Krokodil paa Rygpansret. Da tog Monstret

sig for at stritte i Foderalet, et eneste elektrisk Spjæt af alle dens Kræfter, der fik Panser og Tømmer til at knage som en Sprængning, imens de fæle Tænder, der trængte hinanden ud af Gabet, skiltes og klippede sammen igen med et Skrald. Mrs. Almeida vrælede. Den gamle Kone sprang lige op i Luften af Skræk, og da hun kom ned igen, kan det nok være hun tog sig til Pigehjærtet og var en Besvimelse nær. Kun Dr. van Leers smittende Latter reddede hende fra et Tilfælde. Men da Mrs. Almeida saa var kommen sig af sin Alarm, tog hun rigtignok en Pind og stak grisk og tavs ind gennem Sprækkerne efter Uhyrets ene Øje. Krokodillen lukkede Øjet i, og da Laaget var benet og med en Torn paa, kunde Mrs. Almeida jo ikke komme ind til det gule, lede Øje men maatte sukkende opgive det. Hun mættede saa sin Ømhed paa en Tapirunge, der gik i en lille Sti og tog imod at blive klappet paa sin søde Snabel, navnlig naar en Banan

stod bag Kærtegnet; og saa havde de set hele Menageriet. Gud, Sussie . . .

Mrs. Almeida ilede i Forvejen ind mod Huset. Al den hovedløse Snak, hun ustanseligt havde ført, mens de gik omkring mellem Dyrene, laa efter hende i Luften som noget, den smilende og fortænkt snusende Dr. van Leer for sig selv kaldte en Art kvindelig Taage, og som faldt sammen med den varme Vækstdis i Almeidas Have.

Almeidas Hus var en aaben Bungalow uden Vinduer men med store Verandaer og Jalousier af Rør allevegne oppe og nede. Gulvene saavelsom Gaarden, hvori der prangede et Par kinesiske Fajancedrager, var lagt med Teglsten.

Inde i Stueetagen stod de Braganza, Almeidas Bogfører, ved Pulten, det eneste Møbel i det store aabne Rum, og arbejdede. Han var *halfcast* men klædt med den mest fuldblods Elegance. Han plejede altid at støde mod Hjørner og Stole, fordi han for sin Værdigheds Skyld gik med Lorgnet. Da han saa Doktoren, bukkede han med stiveste Ceremoni og et uhørt alvorligt Udtryk i de taabelige Negerøjne bag Brilleglassene. Og mens van Leer endnu saa paa ham, skyndte han sig at gribe Pennen og skrive vigtige

Tal i en Protokol. Oh, han stod og skrev som en rigtig Evropæer, det var kolossalt; hver Gang han skulde sætte et Tal paa Papiret gjorde han først med Pennen Sving og store Tilløb i Luften ovenover som en virkelig Kontormand. De Braganza var i Øjeblikket den finest mulige Herre, med Skilning i sit Negritohaar og Sølvring paa Fingren, og det kunde ikke ses paa ham, at han en Gang imellem fik Tilbagefald og rømte over til Sumatra, hvorfra Mr. Almeida saa i Naade hentede ham hjem igen som en nøgen og tungsindig Vild og klædte ham op paany.

Van Leer og Mrs. Almeida gik videre op ad de hule Tegltrin til øverste Veranda. Undervejs faldt Ængstelsen pludselig over Mrs. Almeida, voldsomt, saa at hun stansede:

Sussie har nu Feber ...

Hun gik et Trin:

Det betyder nok ingenting ...

Saa stanser hun igen paa Trappen med

et Ryk og nagler sine udslukte, ligesom blodige Øjne i Doktorens, snapper efter Luft og hvisker:

Aah ... men jeg ved jo, hvor hurtigt det gaar ...

Hun rystede fra Hoved til Fod, den magre Krop krympede sig i den stivede hvide Kjole, som om nogen ruskede hende, Munden gabede som et Hul. Men det var kun et Nu, saa gik hun igen videre, smilede, viste sin eneste Tand, en lang gul en i Undermunden, i et furet Smil og skræppede op:

Kom nu og sig Goddag, Doktor. Sussie har ligget hele Dagen og spurgt, hvorfor den søde Hollænder ikke har været her saa længe, ja det ved den Evige, hun har.

Og Mrs. Almeida laante Dr. van Leer et stort Blik fra Siden, fuldt af Rappenskraldens Vid og lo himmelhøjt. Dr. van Leer misforstod naturligvis ikke den tilsyneladende upassende Brand i Mrs. Almeidas Øjne, han kendte hende og vid-

ste, at Spøgen paa ingen Maade var uærbar; Frisprog var nu Mrs. Almeidas Form for Gæstfrihed. Hun holdt af at paadutte sin Datter og van Leer syndige Tilbøjeligheder for hinanden.

Dette var for Resten, naar det blev berørt, et Eksempel paa den Art sammensatte Stemninger, van Leer ikke havde noget imod at udsætte sig for, men som han haabede aldrig maatte naa udenfor hans Kontrol.

Sagen var den, at Mrs. Almeida i Virkeligheden ikke nærede nogen højere Drøm end at faa Sussie gift med Doktoren, det var saa fjærn en Forhaabning, at hun næppe turde tænke sig den, hvorvel hun halvt i Vemod og halvt dristig spøgede dermed. Barnet var jo *halfcast*. Sussie var blandet, ingen gjorde sig det mere ubarmhjærtig klart end Moderen, der selv var hvid, Sussie stod udenfor *society*. Naturligvis, det gjorde Huset i det hele taget, for Mr. Almeida var Eurasier, mikset sammen af mange

skumle Slags Folk i flere Generationer, hvoraf det kendelige Blod dog hovedsageligt var portugisisk og hinduesk. Men Mrs. Almeida var hvid og havde alle sin Races stejle Fordomme, hun var fra London, *my dear*, talte uforfalsket *cockney* uden H'er hvor de skulde være, hun havde levet i Ægteskab med Mr. Almeida nu i over tredive Aar, og Troperne havde udtæret hende, ene var hun, forstødt af sine, men hun var hvid, *yes Mylord!*

Med denne luende Romantitel elskede Mrs. Almeida at forgylde den tarvelige Hollænder, fordi der faldt et rart Skær tilbage paa hende selv derved. Hun tiltalte van Leer paa det korrekteste Sprog, gennemført Londonerdialekt fra Eastend; det var særlig naar Almeida, hvis *Mr.* hun iøvrigt aldrig glemte, var tilstede. Hun holdt af med Ostentation at danne hvidt Selskab sammen med van Leer, etablerede højere Samtaler, som hun med afmaalte Vink af Hænderne holdt Mr. Almeida udenfor. Hun var et

helt Teater ved saadanne Lejligheder, og det var ejendommeligt at se Almeida finde sig deri. Den kæmpesvære, olivenfarvede Mand kunde vel ikke skjule et lille Smil over Konens Nykker, men sin Tilsidesættelse fandt han naturlig. *I'am a lady*, plejede Mrs. Almeida at sige med et Slag for sit golde Bryst og et Stridsblik naglet paa Manden, som kunde hele hendes Liv endnu gøres om igen i en Fyrstes Arme. Det var nu hendes Orm. Van Leers var, at han meget rigtig i al Hemmelighed var forelsket i Sussie. Men det maatte ikke gærne tænkes ...

Til at begynde med var van Leer kommen i Almeidas Hus som Læge, og Mrs. Almeida havde da med kvindelig sejrrig Flankelogik erobret ham som hvid Mand og Ven af Huset. Van Leer var den Gang ny i Kolonien, og det havde rørt ham at opdage, at han virkelig var den første hvide Mand, Mrs. Almeida havde haft til Gæst siden hun blev gift. Han kom som en Frelser for Staklen. Efter-

haanden som han fik for Vane at gøre Visiter i Huset, mærkede han jo nok aftagende Varme hos de øvrige Evropæere i Kolonien, det maatte ikke være, men han var jo Læge og kunde som saadan paa sit Kalds Vegne gaa ind med Maade hvor han vilde. Saa blev han da, til højrøstet og intim Fryd for Mrs. Almeida, en fast Gæst i Almeidas Have, Genstand for den gamle udslidte Kvindes Snakkesalighed og hele brændende Fortrolighed.

Sussie var en anden Ting. Vist beskæftigede hun Doktoren. Den ensomme Hollænder, der ikke mere var helt ung, og som var kommen ud til Østen drevet af Nordevropæerens noksom bekendte længselsfulde Forestilling om „Syden“, bildte sig ind, at han studerede det frodige Pigebarn psykologisk. Van Leer var maaske en Kyniker, maaske en Sværmer. Han havde visse følsomme Særheder, ansaa sig for Kender men var ikke Samler. Hvad Sussie angaar mente han at

more sig med at associere hende med en vis Slags Tobak. Van Leer røg alle Østens Urter, havde altid en halv Snes forskellige Arter Cigarer i sit Foderal. Den Urt han røg i Sussies Nærhed eller naar han grublede over hendes Væsen, var en lille grøn Cerut fremstillet af de indiske Pariaer i Singapore, hos hvem han i Smug købte den. Den havde sine Ejendommeligheder, uden at man behøvede at udtale sig om dens Kvalitet.

Sussie var Ægteparret Almeidas eneste Barn, det sidst tiloversblevne af en hel Flok paa syv. De andre seks var døde som smaa. Det lod til, at der var noget i Krydsningen mellem Forældrene, der gjorde Børnene umodstandsdygtige mod Klimaet. Ogsaa Sussie havde til Trods for sin tidligt udviklede, pragtfulde Skikkelse en Dug af Skrøbelighed over sig, en Kildenhed, som kunde hun hvert Øjeblik det skulde være blusse op i en mægtig Flamme og i næste Nu være udslukt. Hun var imidlertid bleven tret-

ten Aar, et højst farligt Tal, og Moderen gik i en næsten afsindig Angst for at Pigebarnet allerbedst som hun trivedes i sin næsten bedøvende Overdaadighed skulde svinde væk mellem Hænderne paa hende.

Sussie var forlængst en udviklet, fuldmoden Kvinde, der paa alle Leder var vokset ud af Barnesærken, som endnu var hendes eneste Klædningsstykke. Hver Uge, undertiden hver Dag kaldte man Dr. van Leer, for at han skulde se til det skrøbelige Barn, og hver Gang havde hun forandret sig som en Plante, havde lagt nye Træk til sin underfuldt dejlige Form. Hun trippede altid omkring med nøgne Fødder paa Teglgulvene og det sorte Haar, der aldrig havde været flettet, slaaet ud over Ryggen. De lange gule og fulde Ben voksede nedenud af Chemisen, hun blev saa stor og svulmende. Et Par Maaneder, og hun gik og gyngede med en fuldmoden Jomfrus tunge Bryst under den stum-

pede Særk. Der havde aldrig været set saa dejligt og lydefrit et Værk af Tropenaturen som hun. Hendes Hud var af et grønligt Oliven, som fine Løg, og Øjnene dunkelt brune med al Indiens dybe Lys. Kun en eneste Fejl havde hun, hun manglede en Tand i Formunden, lidt til Siden, men dette lille Hul i Tandrækken naar hun lo var næsten hendes farligste Charme; her syntes man, det var Synd for hende. Af Væsen var hun endnu helt ud et Barn, sorgfri og fuld af afrundet Sødme som en Frugt.

Næsten det mærkeligste ved hende var, at hun altid var ganske kold paa Huden, i Modsætning til f. Eks. Hollænderen, der til Pine for sig selv altid brændte i Skindet og kogte af Sved. Denne Kølighed af Sussies Ravlemmer kunde man mærke allerede paa Afstand, den stod om hende som hendes egen friske Atmosfære, naar hun blød og kælen og myg som en Leopard labbede omkring barfodet paa Teglgulvet. Der var ligesom

en Nat i hendes Haar, som gav Dulmen til Dagslyset hvor hun saa færdedes med Duften deraf; hun var paa en sælsom Maade modsat alle Klimaets Plager.

Sussie lignede Faderen mest, gik vel endogsaa tilbage til en renere indisk Type end hans — af det portugisiske havde hun ingen Spor — men naar hun lo eller ytrede sit Væsen, lignede hun Moderen. Hendes Smil var mystisk blandet af Moderens nordiske Voldsomhed tilsat med Hinduens sovende, mørke Uskyld og endnu med et Skær af Barnets vegetative Glæde. Nogen egentlig Sjæl havde hun jo ikke, fordi hun var helt i Ligevægt ... men Gud naade den der en Gang foranledigede hende til et indre Liv. Som hun var, i sin altfor korte Særk, der endda syntes den Guds Engel overflødig, gav hun Hollænderen med samt al hans Filosofi en hel Del at strides med.

Sandheden turde være, at van Leer saa

godt som aldrig røg anden Tobak end den lille grønne Pariacerut, hvis salte Aroma han havde associeret med Sussies vilde og fine Dejlighed.

Sussie laa oppe paa Verandaen foran Indgangen til Lejligheden, der med nedrullede Jalousier til alle Sider var helt i Mørke.

Man kunde lige skimte en Hængelampe i sit Florhylster derinde, en af Mrs. Almeidas huslige Skatte, hvormed hun hævdede sin stolte Herkomst fra London. Van Leer kendte de øvrige herlige Ting derinde, Olietrykkene af yndige Smaapiger om Halsen paa Kæmpehunde og „Højskottens Farvel“, Pillespejlet med Alabasteruret under Kuppel foran paa Konsollen o. s. f. Stuen derinde var Mrs. Almeidas Helligdom. Der var ogsaa fuldt op af andre Reliquier derinde, som van Leer ikke kunde tænke paa uden med en vis mandfolket og kejtet Ynk, Sporene efter de døde Børn,

deres Legetøj og øvrige Efterladenskaber. Mrs. Almeida havde gemt alt og værgede derom som en nidkær Løvinde. Det mørke Rum derinde i Husets Midte rugede over en Verden af svundne Lidelser, dyrebare og grusomme Minder. Der var saa svangert derinde og saa forladt. Gekkoerne puslede inde paa Væggene og kom smuttende ud under Loftet paa Verandaen, naar de kunde se et Insekt der. Havde man vænnet sine Øjne lidt mere til Dunkelheden bag Persiennerne, skimtede man Moskitoomhængene om den store Ægteseng, Mrs. Almeidas Smærteseng, derinde i Stuens Baggrund, de hang ned som fra en Baare, rørte sig som Spindelvæv i den hede Træk. Hvor øde, hvor det lignede en aaben Begravelse derinde.

Foran denne Hule, der kun talte om Intetheden, Tiden lader tilbage, laa Sussie ude i Verandaens fulde Lys. Hun laa udstrakt paa en lang flettet Stol i sin Særk og sit sorte Haar og med et

fint Musselinstæppe over Benene. De lange ravgule Arme laa hende ledigt i Skødet, hun saa hen for sig med de varme Fløjelsøjne, der af sig selv smilede; men da hun fik Øje paa van Leer, lo hun ogsaa med Munden og fik derved Moderens graadige Udtryk. Sælsomt nok, at Trækkene fra Moderen allerede blandede sig i hendes Minespil som noget tragisk, skønt hun endnu var Barn.

Van Leer forrettede saa sit Ærinde som Læge og konstaterede, at Sussie virkelig alligevel havde lidt Feber. Pulsen var spændt, og hendes Kinder, der ellers plejede at gaa i et med den usigeligt fine Løgfarve paa Resten af Ansigtet, havde faaet en skær Rødme. Øjnene skinnede en Kende hedt, og der var en dunkel Skygge under dem. Hun syntes iøvrigt kun træt, blev liggende og sagde ikke stort. Men hun var i en sær Uro, der ytrede sig ved, at hun laa og vippede frem og tilbage med det ene Ben, frem og tilbage, og heri var der et Tegn

paa, at hun var syg. Nu ja, det var altsaa en meget let Feber, van Leer skrev en Mikstur op til hende ...

Men da han saa op fra Recepten, bemærkede han, at Mrs. Almeida var stivnet. Hun stod med Blikket dvælende paa Datteren, tavs, uden at jamre som hun plejede, men hendes furede Ansigt stod fast i et Udtryk af den mest haabløse Fortvivlelse. S a a, tænkte van Leer.

Og da Udbrudet ikke kom, blev h a n urolig. Hvad nu, hvor slog det nu ind, hvad vilde hun tage sig for? Han kendte hendes forfærdelige Hæftighed, men dette her var værre. Van Leer saa med et langt Blik paa Mrs. Almeida, idet han gav hende Recepten. Men hun var ganske slukt i Øjnene og tilsyneladende fattet, da hun ligesom brudt i Lænderne gik hen til Verandaens Rækværk og kaldte paa malajisk ned i Haven. En kinesisk Kuli svarede og kom og fik Papiret for at gaa paa Apoteket.

Saa vendte Mrs. Almeida sig og strøg

sig ned over Næse og Mund med Haanden, snusede op og saa sig om ligesom fra nyt, et Tag van Leer kendte som egent for Mødre. Ja hun snød Næsen og vendte sig tomt imod Verdenshjørnerne først det ene og saa det andet, som den, der er sat paa bar Bund.

Van Leer fandt det bedst at blive lidt og se at faa Mrs. Almeida lindet; denne Lammelse huede ham ikke. Han talte længe overbevisende om Sussies Smule Feber, det var da ikke andet, han lagde ud om hvad der kunde ske selv i værste Fald, han talte og talte, bare for at hans Stemme skulde befri hende. Hun var begyndt at gaa op og ned paa Verandaen, stadig stum, med de gamle knoglede Hænder stemmet mod Bæltestedet, og van Leer fulgte efter hende, op og ned, og talte for hende. Pludselig stansede hun, en Gang de var længst borte fra Sussie, og hviskede Doktoren ind i Ansigtet med Øjne der stod som Ildgløder i Hulerne:

Saadan begyndte det med dem allesammen ...

Hendes Ord endte i et hæst Gisp. Saa vendte hun sig fra Doktoren, gik igen op og ned med de foldede Arme presset ind mod Kroppen.

Van Leer satte sig og tog sit Cigaretui frem. Han fulgte Mrs. Armeida prøvende med Øjnene, valgte saa en Cigar, en lille grøn Cerut, og tændte. Lidt efter passiarede han og Sussie meget fredeligt sammen. Han havde faaet nye Støvler, som Sussie ønskede at se, og han maatte lægge Foden op paa Kanten af Stolen for at hun rigtig kunde undersøge dem. Hun maalte ham saa kært med de brune, lidt hede Øjne, var tilfreds med ham og formanede ham til nu ikke at gaa med de nye fine Støvler til Hverdag, men slide de gamle op først. Saa snakkede hun om hans Urkæde og om sin slemme Fader, der for ikke længe siden havde skændt paa hende uden Spor af Grund, men nu skulde han komme til

at græde saa grusomt, saa grusomt, naar hun nu døde og aldrig kom tilbage mere. Om Doktoren for Resten ikke syntes, hun snart burde have en lang Kjole paa og i Teatret som andre unge Damer i Singapore! Og saadan hist op og her ned. Under Passiaren saa van Leer paa hendes smaa dumme Hænder, det eneste ved hende, som syntes at være forbigaaet af Race, han fulgte Linjerne i den unge bugnende Krop, hvori han nu vidste, at en eller anden Ild forcerede Blodets skjulte Gang, han mærkede sig igen denne uvilkaarlige Vuggen med Benet, der meldte om foruroligede Nerver, og tilsidst faldt han hen i en hovedrystende Undren over Naturens Vælde og rædselsfulde Formaalsløshed, hvorunder han kun rent mekanisk fortsatte Snakken med Sussie.

Nogle Skridt borte var Moderen stanset og stod og saa paa de to. Hun havde lagt den ene Haand op under Kinden med Fingrene begravet i det isgraa Haar

og Albuen stemmet mod Hjærtet, hun stod og saa paa de to i dybeste Smærte. Der gik en Bølge op i hendes Strube, hun sank tørt, kunde ikke græde. De blodrandede Øjne havde ingen Taarer. Hun gik igen lidt frem og tilbage, saa begyndte hun at tale, svagt og ynkeligt klagende som den vilde Vind. Stemmen var ukendelig. Van Leer saa hastigt op og vilde rejse sig men blev siddende paa Spring. Mrs. Almeida nærmede sig dem, gik om dem i en Bue, virrede jamrende med Hovedet:

Naar den graa Mand nu kommer og tager Sussie, saa har jeg slet ingen tilbage, saa er han gaaet med alle mine Børn, ja for hun er den sidste, saa har jeg slet ingen tilbage —

Van Leer flyttede Blikket til Sussie og saa, at hun fulgte Moderen med et Barns Deltagelse men ogsaa trak Brynene træt i Vejret, som om hun ventede at kede sig. Mrs. Almeida blev gaaende ude omkring dem i en Bue, og hen-

9*

des Klage, som hun monotont gentog, sank ned til en sorgfuld Hvisken. Saa kastede hun med det graa Hoved ligesom for at værge sig mod et Insekt, der vilde krybe hende ind i Øret; der kom et vist fremmed Liv i hendes fortrukne Ansigt, hun fattede sig men var ikke sig selv.

Og saa begyndte hun at fortælle. Først roligt men lidt efter lidt stigende, med Udfoldelsen af det ene Lag af Lidenskaber og vilde Kræfter efter det andet, et Optrin der rystede Himlen og Jorden.

Hun fortalte syngende, som Aarene der var gaaet, om den Gang hun gik i London som glad Butiksjomfru i en gentil Blomsterforretning, indtil Æventyret kom til hende i Form af den „henrivende smukke" Sydlænding, der studerede Gartneri og fordrejede Hovedet paa alle Piger i Kvarteret. Aa, men han havde nu taget hende, ja, *Mylord*, ene og aleneste hende i den vide Verden havde han hævet paa sin Elskovs Magts Ørnevinger (Mrs. Almeidas egne Ord) for at føre hende med sig til sin Bolig under Palmer i det evige Syden. Gud ja, de var kørt i

en Droske til Havnen, og siden havde Mrs. Almeida ligget dødssyg i fire Maaneder i et knirkende, rottebefængt Sejlskib, til de naaede Østen. Her var det saa, den henrivende Smukke af portugisisk Adel havde vist sig at være en *halfcast* flere Mil under det hvide Selskabs Niveau men ogsaa en honnet og trofast Mand, der havde baaret sin Kone paa Hænderne uden nogensinde at glemme at hun var af bedre Folk end han selv, *yes*, *Mylord*, og her var det Rækken af hendes Fødsler var begyndt — her var hun bleven forløst de første Gange af en kulørt Jordemoder, mærk Dem det, *hun*, en hvid Kvinde, en Englænderinde! Siden da de blev velhavende, havde Mr. Almeida hentet en hvid Jordemoder fra det engelske Hospital. Men selv havde hun i alle de Aar levet som en udstødt, uden Haab om at komme hjem til England nogensinde mere, uden en Veninde, uden en eneste Gang at have gjort Besøg hos nogen af sine egne, altid ene

her, aldrig med andet Tøj paa Kroppen end den evige Tropekjole, altid i Bommesi op og ned som en Baby, tredive Aar uden nogensinde at se hvidt Selskab — men saa meget havde hun dog vist det Rakkerpak af evropæiske Madammer i Singapore, der ikke vilde kendes ved hende, at alle Børnene havde faaet en gentil Begravelse, hører De, alle hendes Børn laa paa den engelske Kirkegaard, ligegyldigt hvad det kostede, William og Mabel, Athelstan, Tankred, Evelyn og lille Charles, de laa der allesammen i et anstændigt Familjegravsted med deres Navne og Elsket og Savnet i Marmor! *Hvad?*

Mrs. Almeida havde været oppe paa Toppen af en udfordrende Stemning, hvorunder hun slog sig krigerisk for Brystet og rykkede van Leer temmelig ildevarslende ind paa Livet, men nu døde den raa Klang ud af hendes Stemme, og hun begyndte stille at fortælle om Børnene, hun smilede, tog saa uendelig var-

somt i Luften med Hænderne, at der blev som lutter usynlige smaa Lokkehoveder omkring hende.

Aa, de havde været saa søde allesammen, saa kloge og søde. Mrs. Almeida blev selv som saadan et lille Barnevæsen i Ansigtet, blændet af Livets glade Lys, og der kom noget tullet og barnet over hele hendes stakkels Figur, mens hun med Hjærtet i Halsen, saaret, knust af Græmmelse og dog som et Spejl af Tilværelsens første Sødme gik op i Fortællinger om de Smaa. Det var som om de rykkede nær, var lige ved, deres Stemmer havde lige lydt, de var altid til, de blev aldrig anderledes, hendes smaa Børn, der for længe siden var Jord i Jorden alle til Hobe. Hun lo af Lykke, idet hun saa dem levende for sig igen og talte deres lille Sprog efter, hun spillede en hel inderlig og haabløs Komedie, var dem alle og sig selv paa en Gang, hun funklede af Liv, Rørthed og Smærte, glemte alt andet i

Verden end de Smaa, der endnu førte deres Liv i Nuet af hendes Kærlighed. Hun bukkede sig og viste med Haanden over Gulvet, hvor store de havde været, hun gjorde deres Bevægelser efter, tryllede dem frem af sit blødende Modervæsen, saa at man næsten mærkede dem. Stod de ikke allesammen i en stum Flok med hinanden i Hænderne inde i det dunkle Sovekammer? Puslede det ikke af smaa Trin inde paa Græsmaatterne?

Hun geraadede i Henrykkelse over enestaaende Evner, de Smaa havde lagt for Dagen, og da hendes Talegaver ikke slog til her, ilede hun ind og hentede friske Beviser, Athelstans Tavle, hvorpaa han med Griffel havde prentet mystiske Tegn som for et Minut siden, Athelstan, der havde været død nu i sytten Aar. Hun fremviste i hæs Triumf lille Evelyns Underværk, en Stjærne sammenlagt af de Stykker Papir, hvori hun fik sine sidste Pulvere, hun kom

frem med Dukker, der var udslettede i Ansigtet af at have været slæbt sorgløst omkring med Hovedet nedad, med Tankreds Knaldepisk, med Børnenes Tøj, Fotografierne af dem, hvoraf nogle var taget af de smaa Lig i Kisten, saa hurtigt var det gaaet, hun spandt de grusomme Minder tættere og tættere om sig, indtil Hjærtet flagrede løbsk i hende og der trængte hende tomme Lyde ud af Struben.

Endelig kunde hun ikke bære sin Elendighed mere. Men hun skreg ikke, stod kun taareløs og blev graa som Aske, og der tændtes et nyt uhyggeligt Vid i de sunkne Øjne. Hun saa Steder hen, hvor Ingen andre saa, hun begyndte at gaa omkring paa en anden Maade end før, og Aandedrættet kom langt og hørligt gennem Næsen.

Van Leer saa beklemt til Sussie. Men hun laa ganske uberørt med de lange føjelige Arme i Skødet, hun fortrak kun Munden lidt genert, betragtede ellers

Moderen nærmest med Kulde, som det lod med Øvelse i at se hende saa ude af sig selv. Van Leer henvendte da igen sin Opmærksomhed paa Mrs. Almeida.

Hun havde svælget sin Smærte, og man kunde se, hvor hun nikkede og hærdede sig, hvor Hadet stivede hende af, og da hun igen talte, var Stemmen simpel i Tonefaldet og farlig:

Jo, den graa Mand tog saamænd hele Redefuld'en fra mig a. *Yes Mylord*, saa du Røgen!

Hun stansede foran van Leer og saa fremmed paa ham, fjendtlig, indtil en ny Erindringsstorm igen drev hende frem, og nu kom endelig den uhyggelige Historie, hendes vilde Indbildningskraft havde maattet skabe, for at hun ikke skulde miste Forstanden. Hun fortalte i Begyndelsen tørt, med Besvær men siden med hele Rædselens barbariske Hengivelse. Om hvordan den graa Mand første Gang var kommen til hende det

Aar Mr. Almeida var ovre paa Borneo for at samle nye Arter Orkideer.

Var det nu ikke haardt, at han rejste, flere Maaneder, og lod hende sidde tilbage ganske ene Kvinde i Huset med Børnene? Hun vred sine Hænder ved at mindes det. Jo det var en Guds Haardhed, det var mere end en Kvinde var født til. Men de var fattige den Gang, og Mr. Almeida vilde arbejde sig ovenud. Saa gjorde han denne Ekspedition og kom tilbage med for tredive tusind Dollars Orkideer, men da havde Dajakerne ogsaa gjort Jagt saalænge paa hans arme Hoved, at han kom hjem med hele Haaret graat. Da han rejste, havde Mrs. Almeida iøvrigt givet ham et nyt Reb med og bedt ham bære det altid for hendes Skyld. Han vilde først ikke, havde nok at slæbe paa endda, naar han kom ind i de vilde Urskove, men hun havde truet ham som Hustru og Moder til at føje hende, og se, reddede det Reb ikke hans Liv? Jo jo, der

var kommen en Gang, hvor ikke noget andet kunde have frelst ham end netop det Reb, hans Fruentimmer af en Kone havde givet ham at rende om med, jo vist!

Men imidlertid sad hun ene hjemme med to smaa Børn. En Nat forsøgte noget indfødt Pak at bryde ind i Huset, hun saa Knive mellem Tremmerne for Vinduerne, men hun løsnede et Skud Hagl ud paa dem og fejede Morgenen efter Blodet af Verandaen. En af de farvede Arbejdsmænd i Haven overfaldt hende en Aften i morderisk Hensigt, hun pryglede ham af Marken med en svær Messingsprøjte; den Gang var hun ung og stærk som en Aseninde, nu var der ikke andet tilbage end det herlige Skryd, der kom hende i Halsen ved Mindet om Bedriften. Hun svor ved Tanken om Slagsmaalet, glemte sig rent og hujede nogle temmelig profane Ting ud over Alverden, naada, hun havde min Sjæl avet de kulørte Kæltringe i Gart-

neriet! Men saa blev begge Børnene syge. Det var bare en lille Feber til at begynde med.

Mrs. Almeida saa sig sky om, hæftede sig ikke ved noget bestemt men syntes at forske rundt i den tomme Luft.

Om Natten til den tredie Dag efter at William og Mabel var bleven syge, kom den graa Mand. Han kom, hun vidste ikke hvorfra, og stod over de Smaa, og hun troede det var en Bramin eller Fakir, der havde skaffet sig Adgang til Huset. Han veg, da hun vilde flyve paa ham, veg som Mørket imellem hendes Hænder. Næste Dag døde William og Mabel omtrent samtidig i hendes Arme. Og da Mr. Almeida kom hjem, sad hun barnløs.

Hun hostede kvalt, greb sig i det graa Haar. Hun var begyndt at smaaskælve over hele Legemet, skelede med de blaa, udbrændte Øjne, men hun blev ved at tale:

Siden kom den graa Mand, Braminen,

eller hvem han var og stod over Athelstan. Nogle Aar efter tog han Tankred og Charles. Den sidste han kom efter, var lille Evelyn. Men den Gang havde Mrs. Almeida leveret ham Slag!

Hun samlede sig for at fortælle det, sukkede, greb sig for Brystet og i Siderne, og van Leer mærkede, at nu var Uvejret og Befrielsen nær. Han vendte sine svedige Hænder og saa paa dem for at beherske sig, han kunde næsten ikke holde Spændingen ud længere. Han kiggede mekanisk i sit Etui efter en passende Cigar men smækkede det i igen og blæste Luften nervøst ud af Næsen, saa ufravendt paa Mrs. Almeida.

Ogsaa den Gang Evelyn blev syg, var Mr. Almeida paa Rejse, oppe i Burma og Himalaja for at søge Planter, og Mrs. Almeida var ene i Huset. Saa en Dag lægger den lille Pige sit Hoved paa Moderens Knæ og siger hun er træt, hun vil godt i sin Lulle, skønt det er altfor tidligt. Næste Morgen har hun Feber.

Hun faar Medicin og ligger med glødende Kinder og leger saa dejligt, lægger Papir saa dygtigt sammen som aldrig nogensinde før . . .

Her bøjer Mrs. Almeida sig forover og knurrer som et Faar, der slagtes, kan ikke faa Luft. Endelig rejser hun Hovedet og begynder at klage sig, hun jamrer besværligt, tør i Struben og med ikke andet i Øjnene end blodig Ild. Hele den udpinte Skikkelse rystes af en Hulken, hvori der ikke er Lindring. For hun er grædt ud, hun har ikke flere Taarer. Men endnu gør Graaden alle Bevægelser i hendes stakkels hærgede Legeme som en gold Krampe, uden at der kommer Taarer. Omsider fatter hun sig og fortæller sønderknust videre:

Hun havde jo saa vaaget, vaaget, for at den graa Mand ikke skulde komme ind i Huset. Hen paa Natten det fjerde Døgn saa hun, at Evelyn begyndte at blive udslettet i Trækkene, det lille Legeme var brændt igennem. Da følte hun,

at den graa Mand gik udenfor Vinduerne.

Mrs. Almeida strakte sig højt op i Vejret og snorkede, det graa Haar bruste hende om Hovedet. Saa dukkede hun sig, løb hid og did, og Resten fortalte hun fuldt raabende, hun rystede sit Haar, fraadede, regerede med Lemmerne.

Den graa Mand vilde liste ind, men hun viste, hvordan hun var faret til Vinduet med en Jærnstang og havde slaaet ham fordærvet.

Ja! skreg hun rasende og huggede i Luften med en indbildt Stang. Ja! Jeg tæ'skede ham i hans 'Ode! Jeg smadrede hans 'Ænder med Jerenstangen! Jeg vilde slaa ham ihjel!

Hun endte med et Brøl og stak i Rend, ikke som en Kvinde men som en flagrende Byldt, hun galopperede ind i Soveværelset, og nu udbrølte og viste hun al Ting, som om det foregik netop nu. Hun viser, hvordan den graa Mand gaar

om Huset og forsøger at komme ind et andet Sted gennem Persiennerne, men ogsaa her afslaar hun Angrebet med Jernstangen. I næste Øjeblik føler hun, at han er ved at snige sig ind bag hendes Ryg fra det modsatte Hjørne, og hun stormer derhen og lader det regne med Dommedagsslag i Luften — saa mærker hun ham ude paa Verandaen, og ud braser hun mellem Rørjalousierne som en uvan Ko, stanger ad van Leer, gaar tæt ind paa ham og hujer ham med flammende Øjne ind i Ansigtet, og saa styrter hun ind i Stuen igen og forsvarer Adgangen, vender sig mod alle Sider paa en Gang, stemmer sig imod overalt, værger sig med en Regn af Slag ført med begge Arme, hun brøler og truer, til den senile Stemme slaar over i en kvalt, vaandefuld Tuden og lidt efter lidt dør ud.

Men tilsidst søger hun, da hun ikke kan blive ved at være alle Steder paa en Gang, ind mod Midten af Stuen, hvor

hun staar maalløst gispende og drejer sig rundt, og forsøger at slaa, og værger ud for sig med Haandfladerne imod Døren, mod Hjørnerne, mod Gulvet, Loftet, og hun rører Munden, ber saa naadeligt, uden Lyd . . . til hendes Arme endelig synker som knuste ned og hun faar Luft i et højt skærende Skrig.

Mrs. Almeida slæbte sig ud fra det skumle, ovnhede Sovekammer. Det var forbi. Hun var udtømt. Men Blikket var nu fornuftigt, uendelig sorgfuldt men samlet, hun saa sine Omgivelser igen.

Under den sidste Del af det rystende Optrin var Mr. Almeida kommen hjem og havde med en stum Hilsen til van Leer ganske rolig sat sig i en Kurvestol — til Mrs. Almeida blev færdig. Og van Leer vidste ikke, hvad der mest gik ham til Marv og Ben, den ulykkelige Kvindes Lidelser eller den Sindsro, hvormed Almeida tog det, han der ellers ingenlunde havde et Hjærte af Sten. Først nu begreb van Leer af Almeidas Skuldertrækning og varsomt fattede Mine, at dette Skuespil ikke havde noget Nyt

for Manden, det havde han overværet med ganske de samme Enkeltheder saa ofte før, at det ikke talte til andet end hans Taalmodighed.

Sussie var falden i Søvn! Van Leer valgte sig med Omhu en Cigar i sit Etui og tændte.

Senere hen paa Eftermiddagen, mod Skumring, sad Almeida, van Leer og de Braganza ude paa Verandaen ved et Slag Kort. Mrs. Almeida havde lagt sig til Ro inde i Sovekamret efter først at have taget det Løfte af Doktoren, at han vilde blive til om Aftenen og se til Sussies Feber. Man kunde høre hende ralle i Søvne derinde bag Moskittonettet og bjæffe ynkeligt en Gang imellem, men hun sov som Bly og vilde nok vaagne i i Ligevægt.

Nede i Haven begyndte Tusmørket at stige mellem Træerne og væve sig sammen med Grødedisen i Buskadserne. Lidt efter laa Haven hen helt i Mørke, og Cicaderne øgede deres hede Musik.

Men endnu længe efter at Mørket var falden paa i Haven, blev Kæmpetræets svimlende høje Krone ved at rage solbeskinnet op i den dybe Aftenhimmel. En stor fremmed Fugl hvilede sig paa sin Rejse deroppe, sad med Hovedet vendt ud mod Vesten og Fjerene overgydt med det røde, sene Skær deroppe i Højderne. Omsider lettede den, og kort efter var ogsaa Træets Krone indhyllet i et Tusmørke, der rørte sig af flyvende Hunde, indtil ogsaa de blev et med Mørket.

Langt borte slog der Lysninger op i Horisonten inde over Sumatra af Lynene fra et Uvejr, der var saa fjærnt, at ikke den mindste Lyd af Torden sporedes, og en Gang imellem tegnede en bleg Aare sig paa Himlen dér langt borte som et mystisk Træ af Ild udformet til de fineste Enkeltheder men med ufattelig kort Levetid; dette lydløse Spil gjorde Mørket paa Jorden dybere. Men i Stedet for alle nære Ting, der nu gik under, tændtes Sydkorset i den violblaa, taagede Himmel.

Cicaderne i Haven filede hedere. Bullockfrøen gav dybe Raab fra sig nede fra Moradset, hvor den sad som et Væsen, der bare sprak af Varme og overlevede det og sprak igen.

Og Tropenatten faldt paa, ikke med nogen Kølighed eller Mørke, der gav Fred men som en hed Ovn mere, der blev aabnet for, som en skaanselsløs Arbejden videre af Varmen og Mørket i Forening, efter at Solen havde gjort sit.

Hvem der nu havde noget køligt at hælde sit Hoved til! Var der da ikke en Pige med altid kold Hud, som kunde gengive En Forestillingen om Norden og om Barmhjærtigheden i at dø!

Kortspillerne fik Lampe paa Bordet og spillede videre, med Tjat efter de store Møl og Sværmere, der droges til af Lyset. Det var Whist. De Braganza spillede sine Kort med Livet i Hænderne, hans Hjærte var fuldt ved den blotte Tanke om, at han sad her skinbarlig og deltog i nobelt Spil, han talte hver Styrvolt, meldte Pas som i en Kirke, var ikke til at slaa et Smil af. Almeida havde Morskab af at ophidse den ømfindtlige Halvblods ved at tale ham uceremonielt til eller sige, at han snød, saa rejste de Braganza sig saaret og værgede med de korrekteste Udtryk for sin Ære, talte om, at han var fornærmet, og at denne Plet maatte og skulde afvaskes ...

Spil saa ud, dit Vrøvl, bad Almeida,

og de Braganza satte sig med husvilde Øjne og talte sine Styrvolter efter igen. Almeida nød ham, uden at le, og saa gik Spillet videre.

Bag Faderens Ryg laa Sussie paa sin Flugtstol og saa til med sorte, slørede Øjne. Hun havde sovet og var kvik. Van Leer havde hendes Ansigt lige imod sig og maatte nu og da se op fra Kortene for at studere det lysende skønne Hoved. Den ensaftonede, svagt farvede Bleghed var vendt tilbage paa hendes Kinder, og Øjnene var friske, men de fine Træk havde faaet en ny sælsom Svulmen over sig, der dunkelt fortalte, at hun var vokset nu igen og en anden end for to Timer siden, rigere, mere Kvinde ... og pludselig hændte der saa noget, der fik van Leer til næsten med Forfærdelse at ane, at hun vel ikke en Gang havde været syg, men at Livet tværtimod var brudt sundere, modnere ind i hendes Blod, og at det var hele „Feberen".

Det der hændte var at Sussie en Gang

da van Leer saa paa hende, holdt hans Blik fast ved at spærre sine Øjne op, saa højt, at den blaalige Hvide saas i en Ring helt rundt om den mørke Iris. Og mens et skælvende Smil brød frem paa hendes Mund, strakte hun langsomt de ravgule Arme ud imod ham bag Faderens Stol, lukkede de smaa dumme Hænder fast i og aabnede dem igen. Endnu et Træk kom til, en hende fuldkommen ubevidst Gebærde, der fik det til at sortne for Øjnene af Hollænderen.

Det var kun et Nu. Van Leer havde set hendes Tænder, hvor der manglede en, Hullet i Formunden, der lignede en lille bitte Dør, og som han ofte havde tænkt han kunde stige ned i Helvede for at kysse. Med sin egen Naturs dybeste Magt sluttede han sig til Voldsomheden af dette Gennembrud hos en ung Kvinde, blev smittet deraf og svimlede i en eksplosiv Forestilling om at svale sine blindede Øjne i hendes sorte Haar.

Men dette hede Nu — hvorunder han

hørte det koge af Grøde nede mellem Væksterne i Havens tropiske Mørke, mens Dyrene henne ved Vildnisset sang kvalt i deres Bure — Øjeblikkets næsten overmægtige Impuls brødes af det ligesaa stærke Indtryk af, hvor den unge Pige lignede Moderen! Hvor hendes Smil allerede var fuldt af den samme tragiske Intethed, der havde knust Moderen, hvor Udtrykket i de vildt opspærrede Øjne ligesaa godt kunde betyde Rædsel som en Henrykkelse, hun lige var begyndt at ane! Moderen, det hele forfra, fyret under paany, til samme Frugtbarhed og Kval!

Van Leer sad med sine Kort i Haanden, totalt fraværende et Sekund, uden at se. Men da han kom til sig selv igen, var der ham selv halvt ubevidst foregaaet det i hans Indre, at det voldsomme Indtryk af Sussies Dejlighed kun havde lagt til den Hjemve, han allerede havde begyndt at føle efter Holland. Nu vidste han, at han vilde hjem.

Spillet gik som om intet var passeret. Doktoren var falden i Tanker og havde revet sig ud af dem igen.

Men idet hans Blik strejfede de Braganza, blev han forbavset ved at opdage, at den pæne Mand med de ellers saa fjottede Øjne sad og stirrede paa ham med det mest gennemtrængende Had som en sulten Hyæne. Han tog i en Fart Øjnene til sig igen naturligvis, men van Leer havde faaet Tid til at se ind i Halvportugiserens Nødtørft. Hoho, de Braganza gik nok saa fordækt og stilede efter Gartnerdatteren, og Staklen havde set baade Sussies Fristerindelader og van Leers momentane Bedøvelse! Det var vist en slem en for Halvkastemanden at svælge.

Van Leer følte, at det svangre Nu også havde afgjort de Braganzas Skæbne. Her var Stillingen lagt op til en „Roman", Almeidas Have, de Braganza og Sussie . . . hoho . . . *habeat!*

Ikke sandt — det vilde være en Skam at benytte sig af sin høje Byrd, et rent

Privilegium, til at stikke den fattige Negerslave ud! Det turde Hollænderen sige, at han var et svagt Menneske i mange Stykker, men havesyg paa andres Bekostning var han ikke . . .

Bullockfrøen sprak af Varme igen derude . . .

Van Leer søgte sig i sit Etui en reel hollandsk Cigar, saa paa Sussie — og vidste at han aldrig vilde glemme hende — og tændte.

GYLDENDALSKE BOGHANDEL · NORDISK FORLAG

JOHS. V. JENSEN

DIGTE. 2 Kr.

KONGENS FALD. 6 Kr. 50 Øre.

HIMMERLANDSHISTORIER.
4 Kr. 50 Øre.

INTERMEZZO. 2 Kr.

SKOVENE. 3 Kr.

MYTER OG JAGTER. 3 Kr.

MADAME D'ORA. 4 Kr. 75 Øre.

HJULET. 5 Kr. 50 Øre.

DEN NY VERDEN. 4 Kr. 50 Øre.

Forlagstrykkeriet, Klareboderne 6, København K

